XXIV. évfolyam, 7. szám **Ára: 1,80 Ft** 1968. február 15.

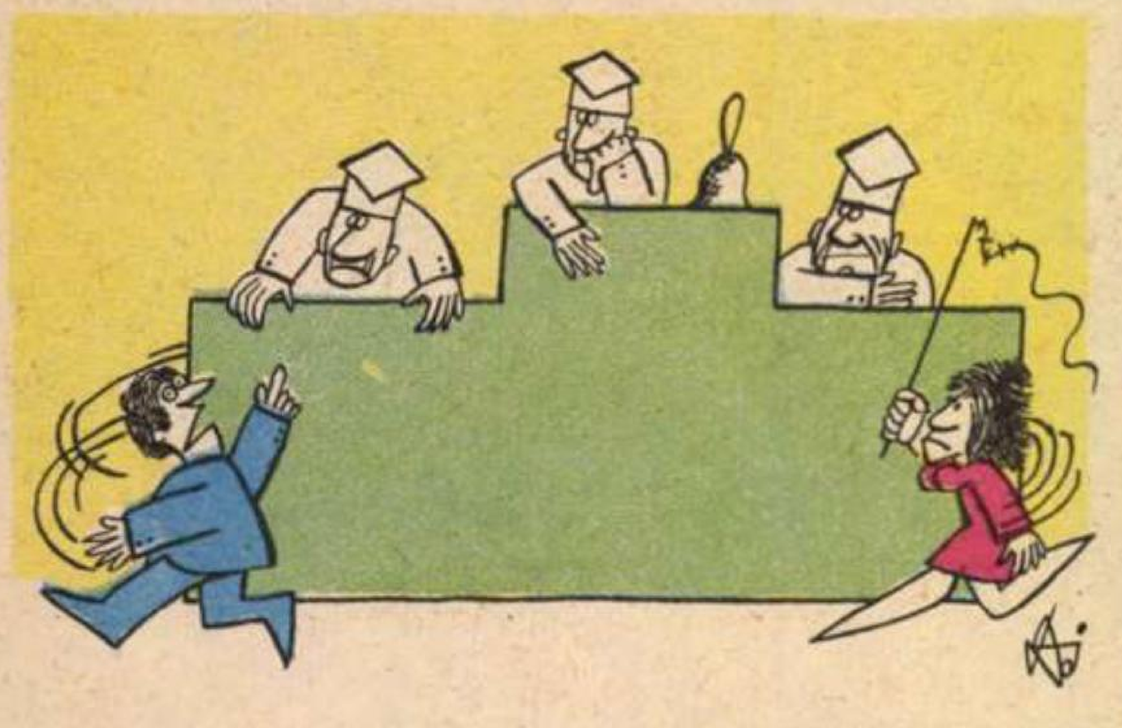
Ludas Matyi

Ha holnap sem kapunk több statiszta-pénzt, feladjuk a várat!

Sajdik Ferenc rajza

VÁLÓPERES TÁRGYALÁS

– Tetszik látni, bíró úr, ezért akarok elválni...

KORSZERŰ SÁRKÁNYÖLÉS

nézőpont

Női kézilabda-mérkőzés az új Játékcsarnokban, első osztályú csapatok között. Aki nem látott még ilyet, nem is képzelné, hogy néha menynyire keményen, „férfiasan" küzdenek ezek a lányok a győzelemért, a pontokért.

Most is alig jut hozzá a játékvezető, hogy lélegzetet vegyen, szinte szünet nélkül sípol, mutogat, intézkedik, korhol és büntet, mert az egyik szabálytalanság követi a másikat.

Általános az idegfrász a pályán és a nézőtéren egyaránt. A magyarázat: a második félidő vége felé járunk, döntetlenre áll a mérkőzés, egyetlen ici-pici gólon múlhat, hogy melyik csapat kerül be a döntőbe.

A pálya két oldalán levő ülőhelyek mind foglaltak, hátrább, a korlátok mögött is vagy százan szurkolunk.

Ki-ki a maga módján, vérmérséklete szerint.

Van itt minden: kiabálás, lelkes buzdítás, szakmai tanács, kárörvendő nevetés, taktikai utasitás, tragikus sóhaj, ökölrázás, bánatos legyintés, képi hasonlatok a bíró személyével kapcsolatban stb.

Akadnak persze fegyelmezettebb nézők is, akik tartózkodnak az effajta megnyilvánulásoktól, bár ők sem izgulnak kevésbé.

Például mellettem a korlátra könyökölve X., a sokszoros válogatott szótlanul rágja a szája szélét, nagyokat nyel. Nemrég hagyta abba az aktív versenyzést, a felesége viszont itt játszik most is. Civilben halkszavú, bájos fiatalasszony, de a pályán valóságos oroszlán, erőszakos, gyors, fürge és lelkes, végig bírja szívvel és tüdővel, hajt az utolsó pillanatig.

Az ellenfélnél van éppen a labda, támadnak, ott cikáznak a „védőfal" előtt, keresik a rést, ahol valamelyikük betörhetne. Aztán egy pontatlan passz, X-né kiugrik a „falból", ügyesen megkaparintja a labdát és szélsebesen fut vele a másik kapu felé.

Drámai fordulat, hirtelen felbillen a pálya, az iménti támadók kétségbeesetten vetik magukat a szökevény után, velük együtt rohannak X-né társai is, hogy kéznél legyenek, sikerre vigyék az ellentámadást.

X-né már-már lövésre emelné a karját, amikor egy jól megtermett leányzó utoléri és fellöki. Repül, repül szegény asszonyka, nagyot puffanva ér talajt, még csúszik is vagy három métert, ki, a partvonalon túlra.

Micsoda durva fault volt, tessék, alig tud feltápászkodni, nyomogatja a derekát, tapogatja a bal vállát, húzza a jobb lábát, könnybe lábadt a szeme a fájdalomtól!

A férjre pillantok, máskor szelíd tekintete csak úgy szikrázik a haragtól.

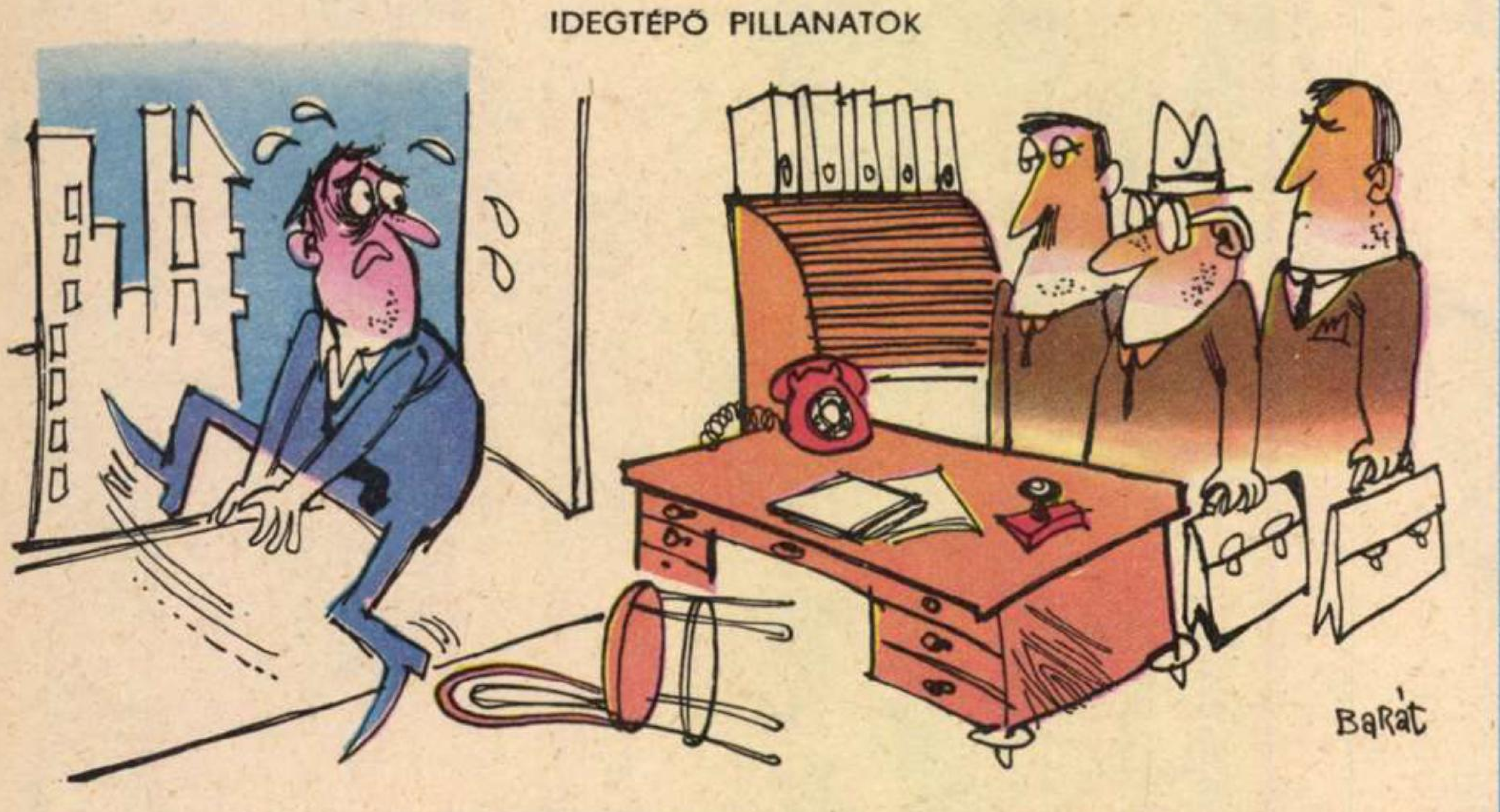
— Láttad? — fordul felém.

Együttérzően bólintok.

— A liba! — dörmögi X. felháborodva. — Már rég le kellett volna adnia a labdát a jobbszélre! Oda a helyzet!

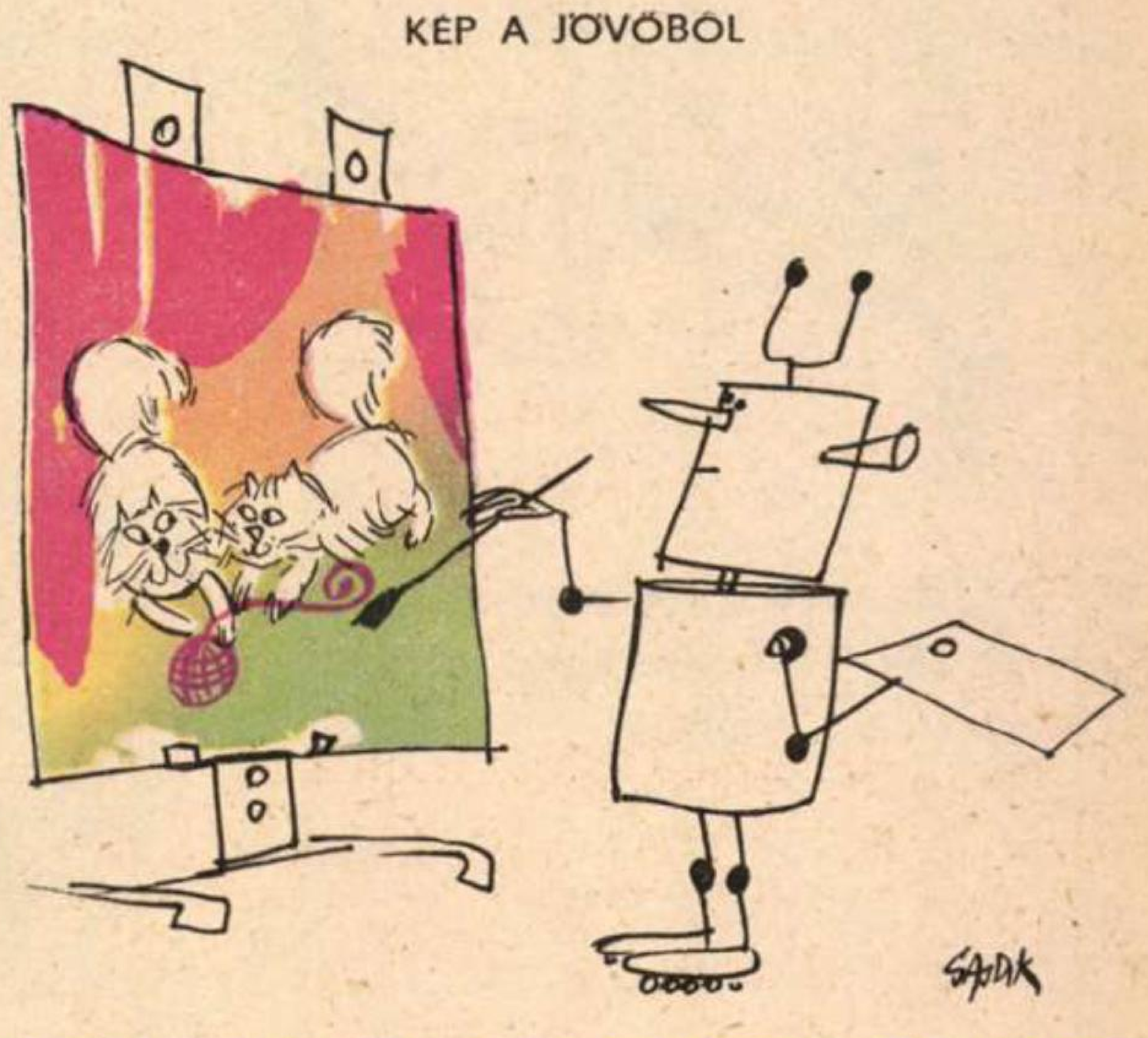
Kürti András

IDEGTÉPŐ PILLANATOK

– Utoljára kérdezem: ellenőrök, vagy nem ellenőrök?!

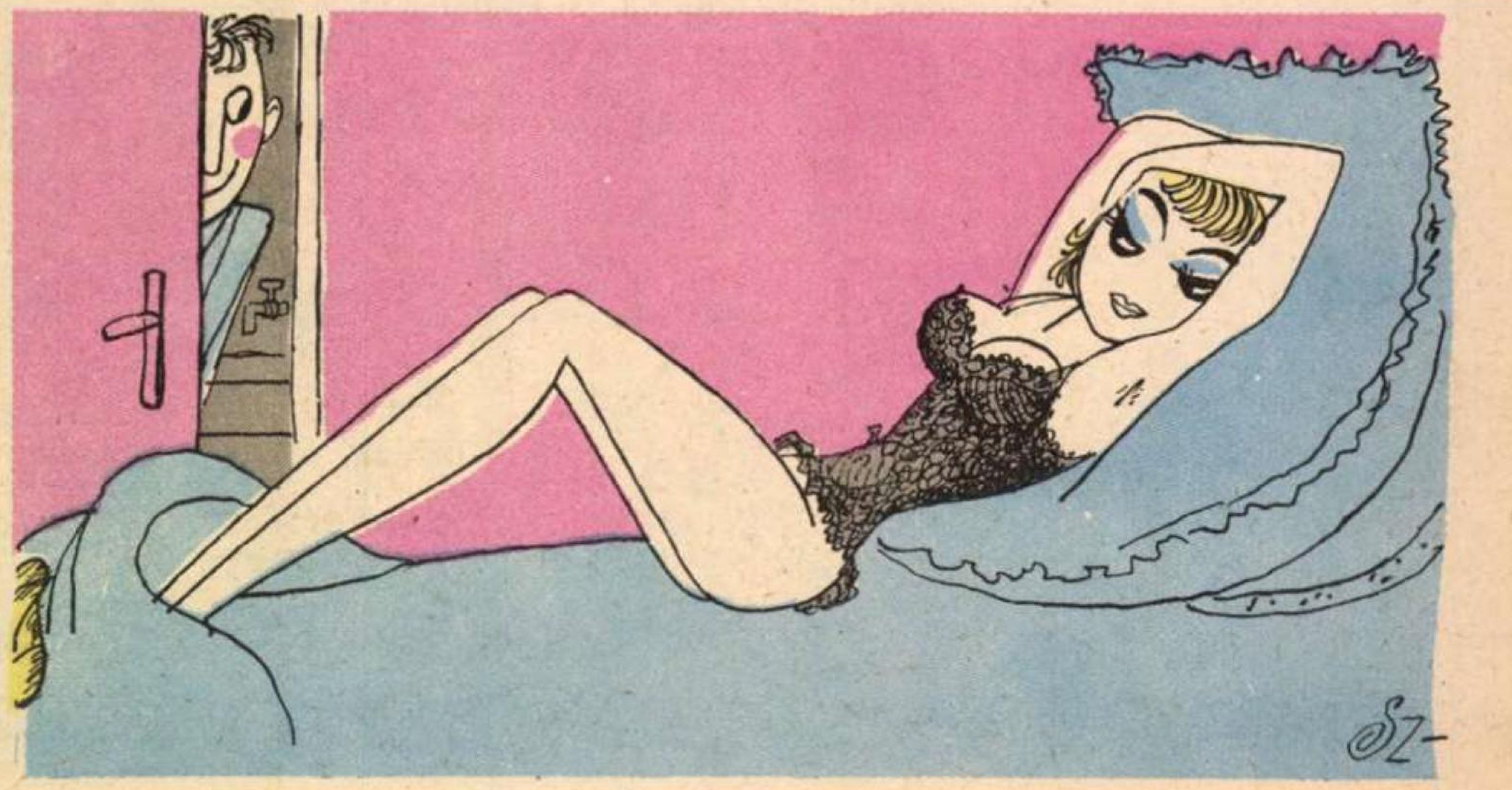
KÉP A JÖVŐBŐL

A FÉRFIERŐ BÉKÉS FELHASZNÁLÁSA

AZ OKOS ENGED

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LEGYEN VILÁGOSSÁG!

Régóta várjuk már, hogy mikor jut el a villanyfény végre a mi tanyavilágunkba is. „Menetrend” szerint a múlt év októberében kellett volna megérkeznie, azaz akkorra ígérte a Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalat, hogy kigyullad nálunk is a fény. Hónapok teltek el azóta, de még mindig csak a szerelgetés folyik. Vajon mi az oka a nagy késedelemnek? Szeretnénk ha az illetékesek felvilágosítanának végre bennünket!

Móricgáti olvasók

Községünkben az állomáson túli újtelepen majd mindig koromsötétek az utcák, mert ha kiég egy-egy utcai égő, hónapokig nem cserélik ki. Így aztán minden hajnalban kénytelenek vagyunk sötétben végigmenni a sáros utcákon az állomásra. Este visszafelé ugyanúgy! Melyhez hasonló jókat kívánunk az áramszolgáltató vállalat dolgozóinak is!

Bejáró munkások
Albertirsa

A mi utcánkban mindössze négy utcai lámpa van, de abból kettő már fél éve nem ég. Hiába telefonáltunk már számtalanszor az Elektromos Műveknek, még mindig nem javították meg. Pedig nem vagyunk a világ végén, hanem a „neonfényes Budapest”-en, annak is a közepén: az V. kerületben!

László Jenő utcai lakosok
Budapest

DÉL-VIETNAMI DZSUNGELBEN

Erdei Sándor rajza

– Ez semmi! Látnád az elnökünk télikertjét!

MIT SZÓL HOZZÁ?

Weöres Sándor, kiváló költőnk az „Esti Hírlap” számára tett nyilatkozatában többek között a következőket mondta:

— Nem tudom, miért, de a XIX. század nagy magyar költészete — talán az iskola volt hibás benne —, számomra megüresedett, megfakult.

Kérdést intéztünk a tizenkilencedik század nagy magyar költészetének néhány képviselőjéhez, hogy mit szólnak költőtársuk fent ismertetett megjegyzéséhez. A megkérdezett költők közös levélben válaszoltak. Levelük így hangzik:

„Tisztelt szerkesztőség! Weöres kartársunk nyilatkozatával teljes mértékben egyetértünk, mert magunk is tudatában vagyunk kirívó gyengeségeinknek. Sajnáljuk, hogy szerény próbálkozásaink gyatra színvonalával csalódást okoztunk a huszadik század igényesebb olvasóinak, s az sem lehet vigasz számunkra, hogy kortársaink — nem számolva a későbbi rohamos fejlődéssel — bizonyos elismeréssel adóztak méltatlan munkásságunknak. Sajnos, rendkívül nehéz előre látni, hogy mi az, ami kiállja az idő próbáját, és mi az, ami megüresedik, megfakul. Pusztán a méltányos elbírálás reményében említünk meg néhány körülményt, amelyek ha nem is mentik, de talán némileg megmagyarázzák színvonalbeli elmaradottságunkat.

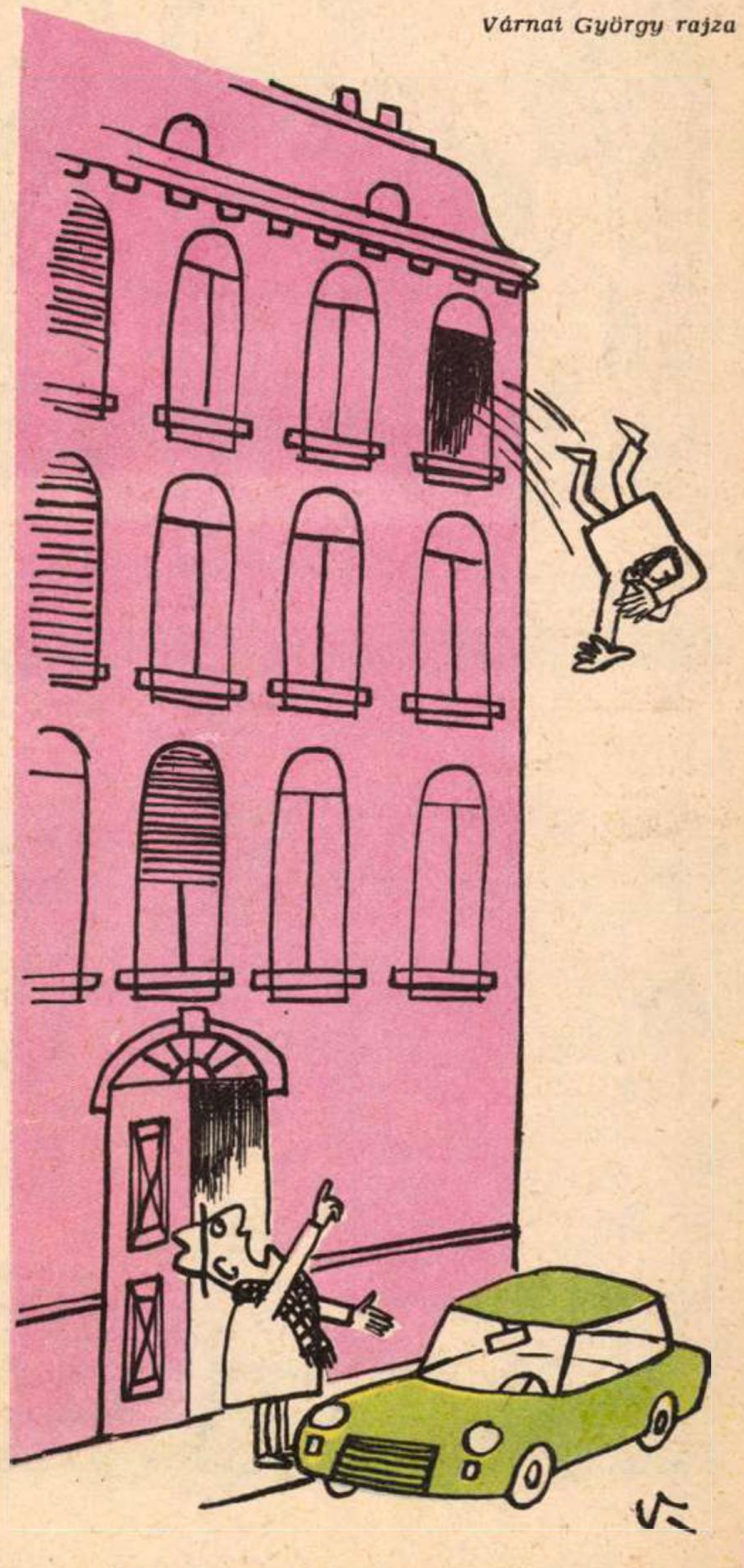
Eszközeink meglehetősen kezdetlegesek voltak. Nem állt rendelkezésünkre sem írógép, sem golyóstoll, sem magnetofon, s nem villanyfény mellett írtunk. Nem voltunk tagjai az Írószövetség költői szakosztályának. Nem volt irodalmi alkotóházunk, s valamiféle sajnálatos feledékenység, vagy álszemérem folytán nem követeltünk a kiadóktól, hogy évente legalább egy kötetünket adják ki. Ritkán publikáltunk, nem szerepeltünk sem a rádióban, sem a tévében, nem írtunk dalszövegeket sem mjuzikálok, sem zenés filmek számára. Nem volt még külön napja a magyar költészetnek, s még a biológiai realizmus alkotó módszereit sem ismertük. Egyikünk-másikunk költői pályafutása a kelleténél korábban szakadt meg. Író-olvasó találkozásokra néha csak nagyon zaklatott körülmények között kerülhetett sor.

Mindez természetesen csak másodlagos ok, a leglényegesebb a tehetség, a költői véna hiánya. A versolvasót amúgysem érdeklik a kifogások, ha megüresedett, megfakult művek sértik szépérzékét. Egyedül az vigasztal minket, hogy hazánk költészetében mégsem tátong üresség, hiszen az 1967. évi felmérés szerint 876 567 főfoglalkozású magyar költő látja el a költészet iránt érdeklődőket mindazokkal a poétikai élményekkel, amelyeket tőlünk hiába vártak. Ez a fejlődés törvénye, s csak büszkék lehetünk arra a szédítő útra, amelyet a költészet Homérosztól kezdve az önök napjaiig megtett.

Kiváló tisztelettel
Arany János, Berzsenyi Dániel, Csokonai Vitéz Mihály, Kölcsey Ferenc, Petőfi Sándor, Vajda János, Vörösmarty Mihály.”

AUTÓTULAJDONOS

Várnai György rajza

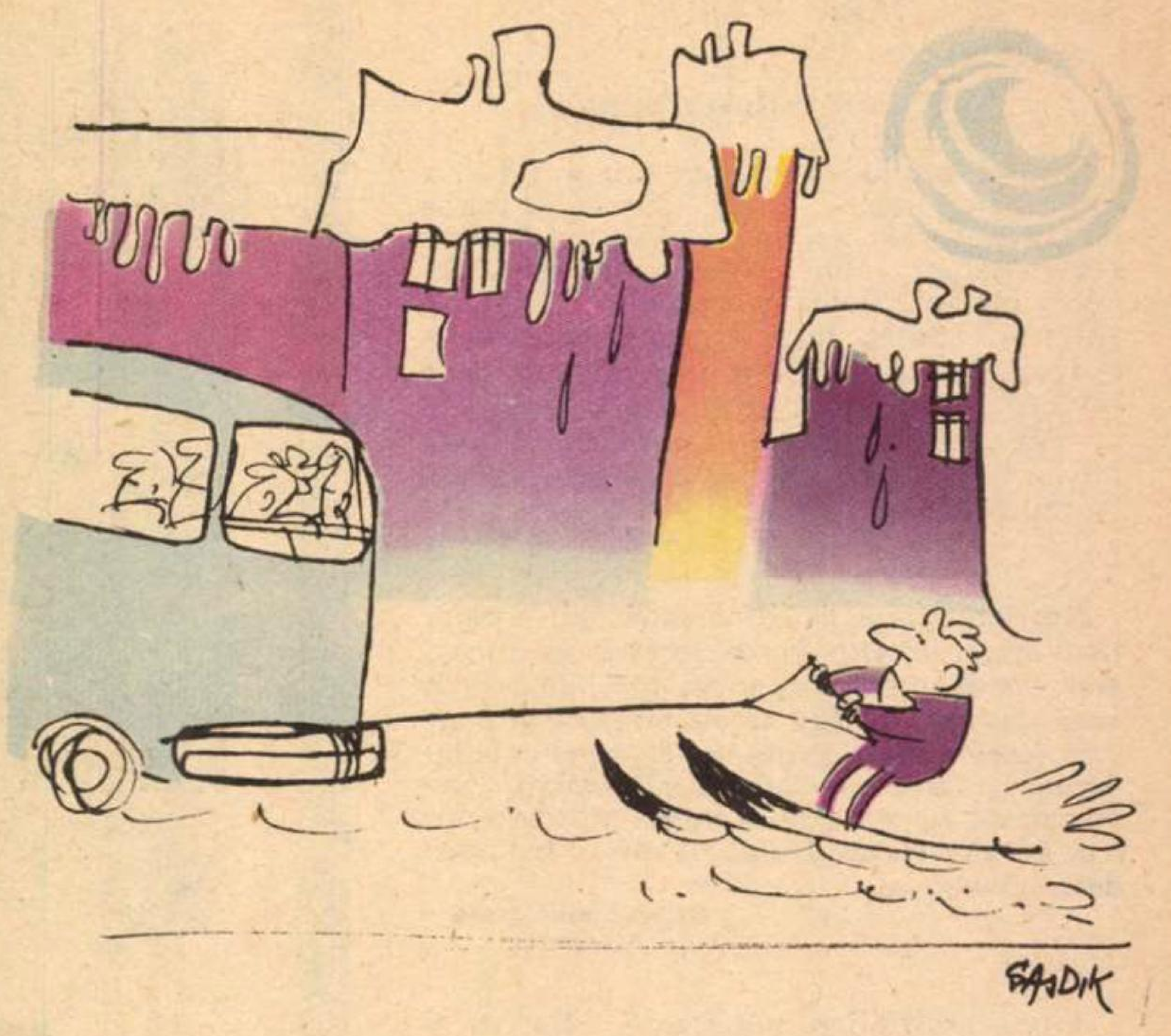
– Hé, vigyázzon, be ne törje a kocsim tetejét!

OPTIMIZMUS

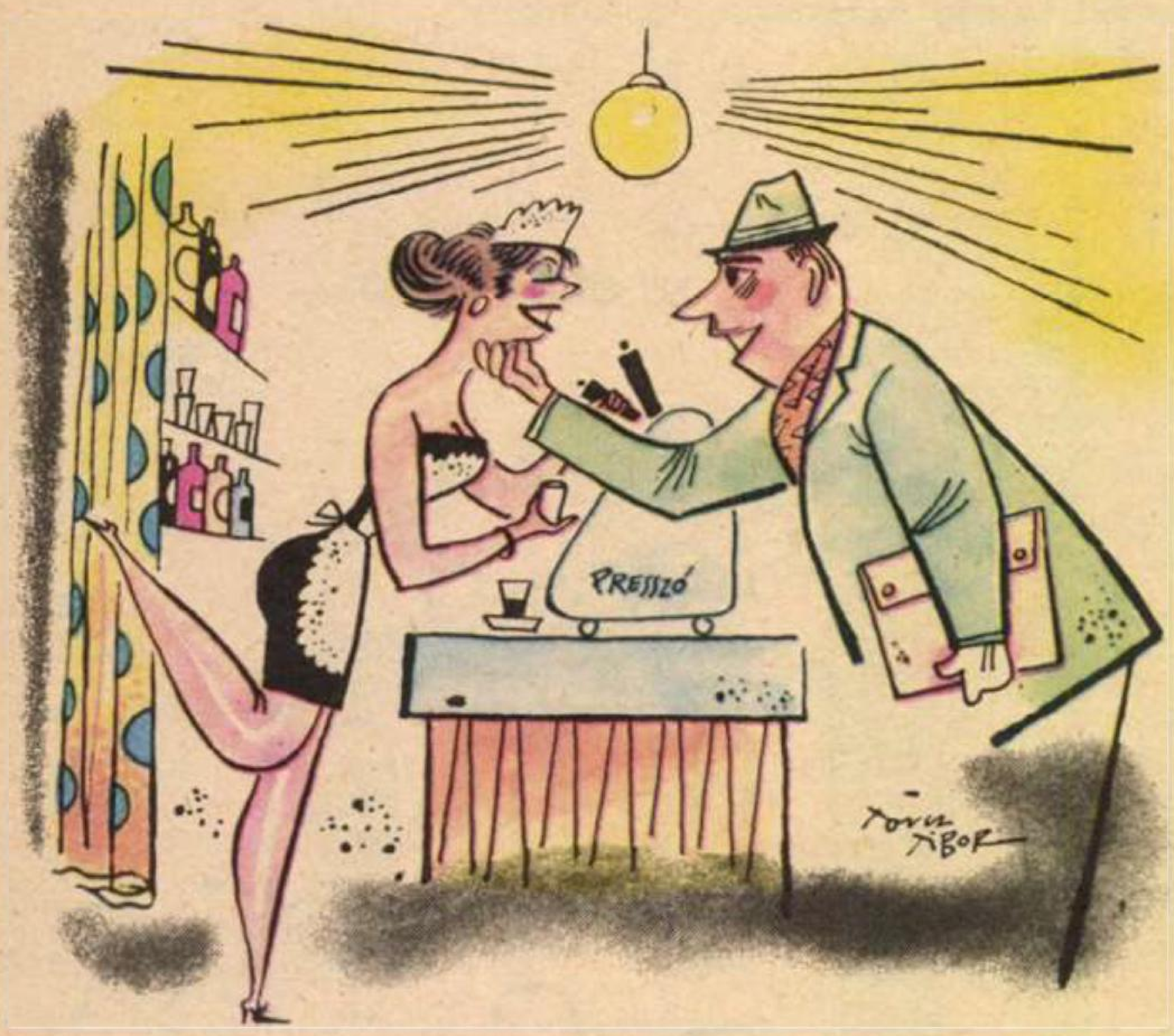

– Mindjárt kisüt a nap!

PESTI OLVADÁS

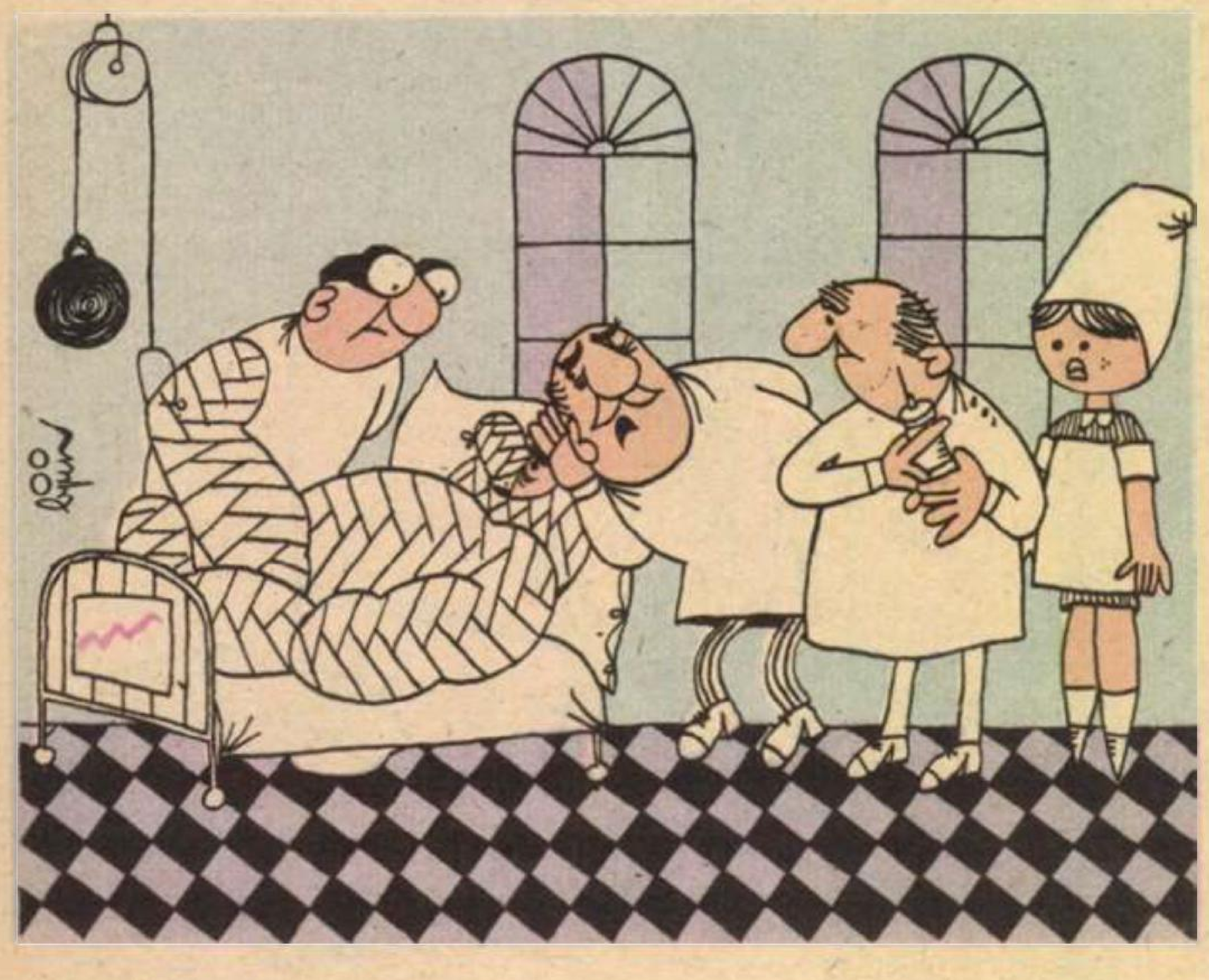

MOZGÓ ÁRSKÁLA

– Mancika, ma mennyi magánál a dupla?...

NYŰGÖS PÁCIENS

– Azt mondja, hogy morzsák vannak a lepedője alatt...

MARADISÁG

— Nagyon érdekelne, hogyan sikerült a zárszámadásuk?

— Megverne az isten, ha egyetlen panaszos szó is elhagyná a számat.

— Jól fizetett a közös...

— Megérdemeltük. Egész évben megfogtuk a dolog végét, meg is van a látszatja.

— Hallom, hatvan forintot ért egy munkaegység.

— Az tavaly volt, az idén hetvenet osztottunk.

— Szép pénz juthatott a tagságnak.

— Kire ennyi, kire annyi, aszerint ahogy egész évben hajtotta a munkát. Szorgalmas nép a mienk...

— Nem ok nélkül kerültek a legjobb téeszek közé.

— Még a tartalékalapot is növeltük öt millióval.

— Belevaló elnökük van.

— Megjárja, de azért vannak hibái.

— Nincsen ember hiba nélkül. Bizonyára kevés gyakorlata van a vezetésben?

— Régi róka az! Ha minden téesz-elnök olyan lenne, akkor nem volna gyenge szövetkezet ebben az országban.

— Úrhatnám, fejébe szállt a dicsőség, parancsolgat?

— Dehogy. Olyan jámbor, hogy még hangos szót sem hallani tőle. Csendben irányít, súlya van a szavának, van tekintélye.

— Csupa jót mond róla, az előbb még a hibáit emlegette.

— Visszahúz bennünket a maradiság, az elnök maradisága. Nem törődik a fiatalokkal.

— Otthagyták a téeszt?

— Az már régen volt. Éppen az ő szavára jöttek vissza. A hetven forintos munkaegységre most még többen jönnek majd vissza.

— Akkor mégiscsak törődik valamit a fiatalokkal.

— Ennyiben törődik, az igaz. De nem teremt elég szórakozási lehetőséget a faluban. Pedig anélkül megszökik a fiatalság.

— Győzzék meg az elnököt, hogy a téesz érdeke is lenne ezen változtatni.

— Győzködjük, győzködjük, de kevés eredménnyel. Mondtam már, hogy nagyon maradi ember. Annyit azért elértünk, hogy autóbuszt vásárolt a téesznek.

— Autóbuszt?

— Azt. Hogy a fiatalokat vasárnaponként befuvarozza a városba, az NB I-es focimeccsekre.

— Úgy látszik mégsem olyan maradi.

— Éppenhogy az! Meg makacs is. Az istennek sem tudjuk rávenni, hogy a megyétől uszodát kérjen a falunak. Ezzel is jobban a téeszhez lehetne kötni a fiatalságot.

— Az uszodát ellenzi az elnök?

— Nem ellenzi, csak azt mondja, hogy ő restellne ilyen kéréssel a tanácselnök elé állni, mert nem a megye kapta a téesztől a hetven forintos munkaegységet, hanem a tagság, építsük meg mi az uszodát a saját erőnkből.

— Okos elnökük van.

— Ezt én sem tagadom, csak hát maradi. Azt mondja, hogy a kultúrházat is mi építsük meg, ne a megyétől kunyeráljuk...

— Igaza van. Nem lehet mindent a tanácstól meg az államtól várni. Ahogy a téesz meg tudta venni a buszt, felépülhet az uszoda is, később meg a kultúrház is. Nem lehet mindent egyszerre.

— De a busszal sem mindig fenékig tejfel.

— Bedöglött?

— Vadonatúj Ikarus. Kitűnően működik.

— Akkor mi a baj?

— A busszal akarnak a fiatalok a salzburgi ünnepi játékokra utazni.

— Szép terv, csak költséges.

— Az elnök tiltakozik, azt mondja, menjenek az IBUSZ-szal.

— Ilyen nagy útra nem hagyja igénybevenni a téesz autóbuszát...

— A fene se érti! Szegedre odaadná. Mondtam már magának, hogy milyen kibírhatatlanul maradi ember...

Földes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PÁROS ÉS PÁRATLAN

A III. kerületben a Királylaki úton az ingatlanok eddig a páros oldalon 46-ig, a páratlan oldalon 53-ig voltak számozva. Az utca további részében csak helyrajzi számokkal voltak ellátva az ingatlanok. A kerületi tanács újabban különböző kiadmányaiban házszámmal látja el az utca számozatlan részén épült új házakat. Ez egymagában üdvös dolog lenne, csupán az a baj, hogy a számozás nagyon is ötletszerű, fittyet hány a logikának és a valóságos helyzetnek. Így történt meg, hogy az a ház, amelyiket az 59-es házszám illetett volna meg, a tanácsi keresztségben 49-es számot kapott, holott ezt a számot már régóta viseli egy másik ház. A 42-es számú házból is kettő van az utcában, s ami még cifrább: ebből az egyik a páratlan oldalon áll!

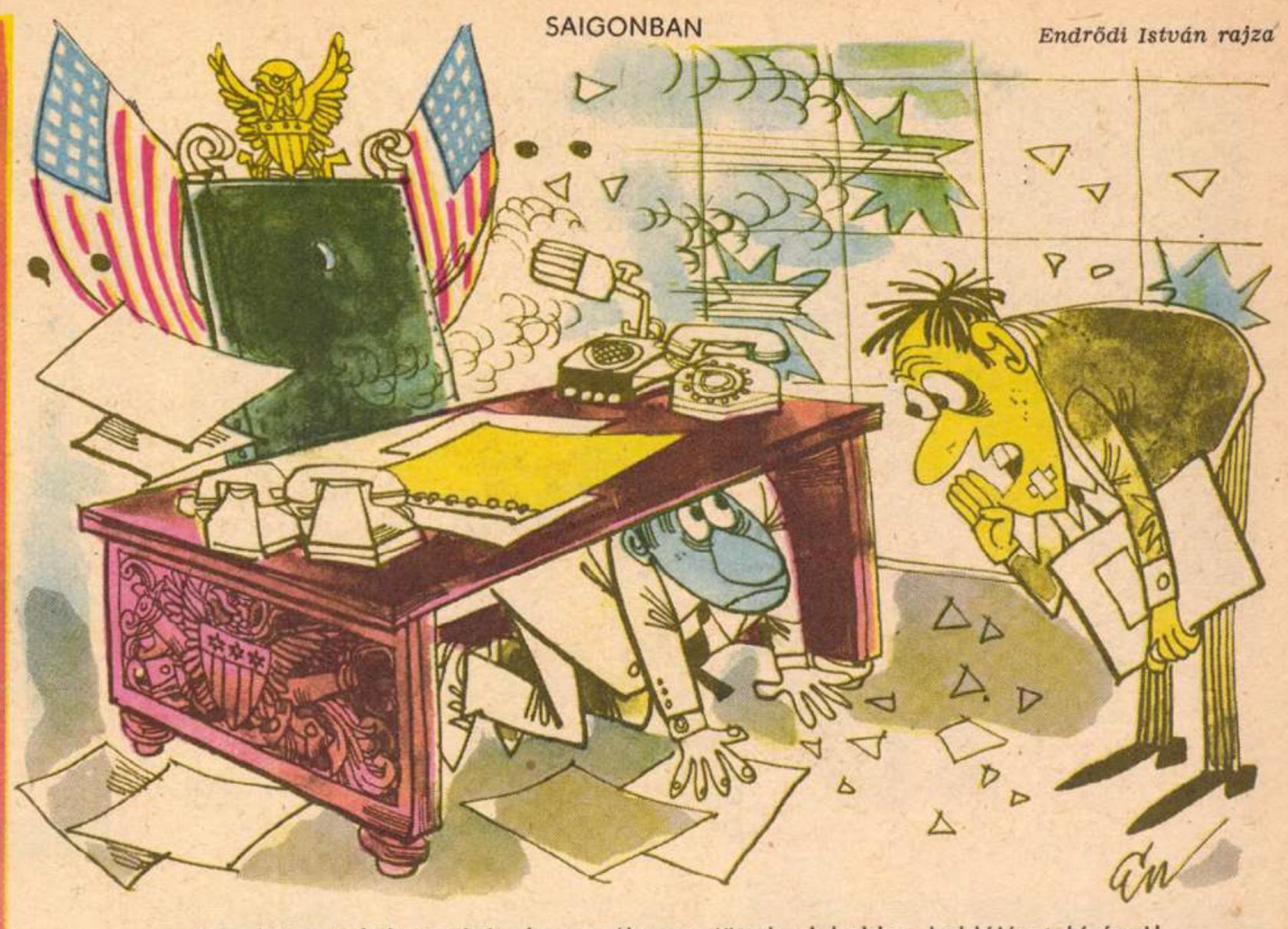
Felesleges talán ecsetelni, hogy az egyirányban hol emelkedő, hol csökkenő, több ízben azonos házszámozás mennyi zavart és gondot okoz postásoknak, taxisoknak, áruszállítóknak, másoknak.

És ezt a zavart nagyon könnyű lenne megszüntetni! Éppen csak egy kicsit gondosabban a térképeknek, s az életnek megfelelően kellene „odaadományozni" az új házszámokat!

Fekete János
Bp. III., Királylaki út 45.

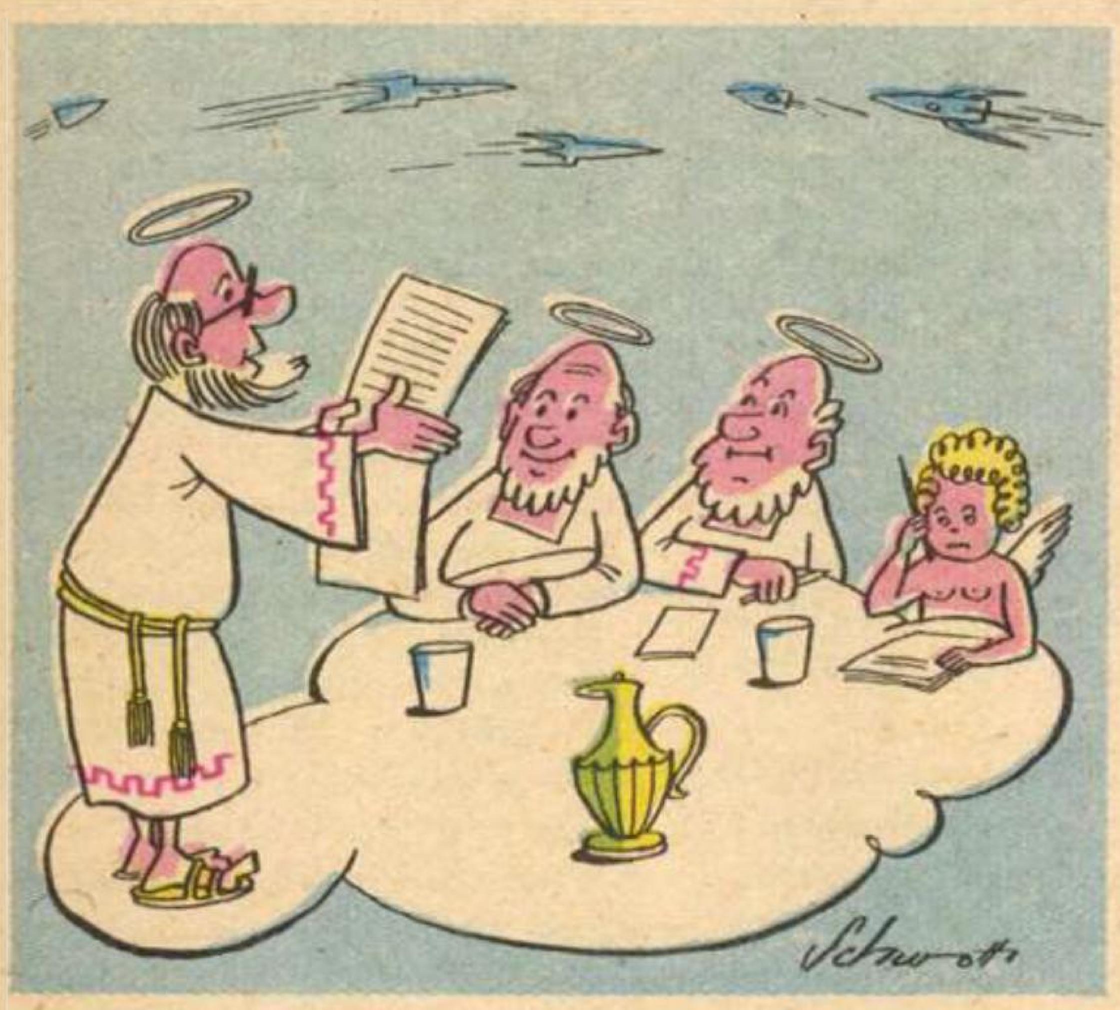
SAIGONBAN

Endrődi István rajza

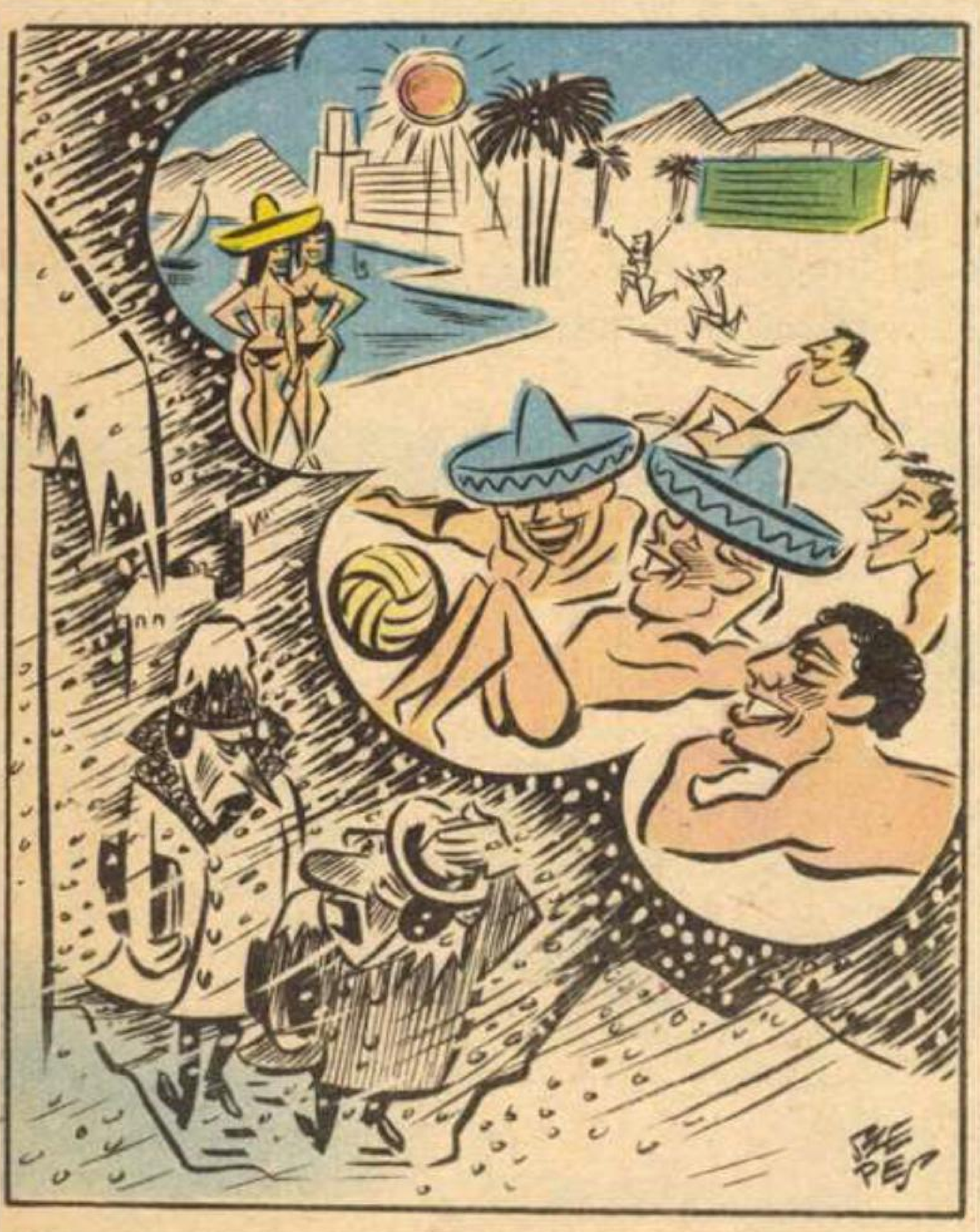
– Nagykövet úr! A partizánok személyesen jöttek el boldog holdújévet kívánni!

MENNYEI ÉRTEKEZLET

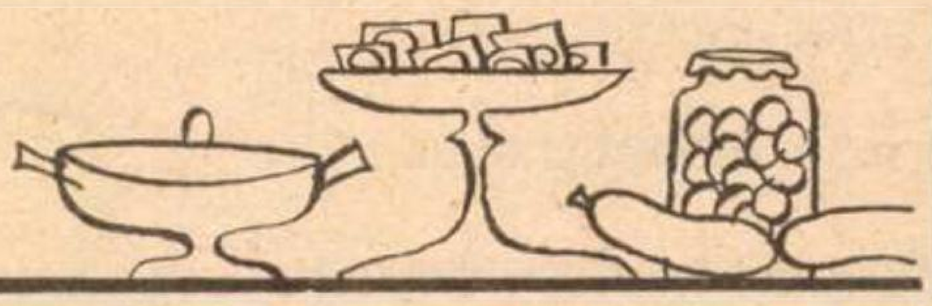
– Nekünk kell megoldanunk a problémákat, nem várhatunk fentről segítséget!

AZ IGAZI SZURKOLÓ

Foci Feri: Hogy sajnálom ezeket a szegény gyerekeket! Mit szenvedhetnek abban az elviselhetetlen dél-amerikai kánikulában!

Almáspite

A modern nyugati filmekben, regényekben, színdarabokban állandóan isznak. A pohár mindig ott van a szereplők kezében, és csak akkor teszik le, ha ágyba bújnak valakivel, vagy ha éppen meg akarnak gyilkolni valakit és mind a két kezükre szükségük van. Utána persze azonnal inni kezdenek. Nos, mi magyarok is iszunk eleget, de még többet eszünk. Ez adta az ötletet az alábbi kis drámámhoz, amely modern hangvételű, ugyanakkor speciálisan magyar. Ebben a darabban ugyanis állandóan esznek.

A színműnek három főszereplője van: Géza, Márta, a felesége és Ottó, a férj barátja.

MÁRTA: Eleget ettél, Géza! Már keresztbe áll a szemed!

GÉZA: Te csak ne félts engem! *(Ottóhoz fordul)* Parancsolsz egy kis tormás virslit?

OTTÓ *(mohón falni kezd).*

MÁRTA: Ottó, te is túlzásba viszed az evést. Ennek egyszer rossz vége lesz!...

GÉZA *(csámcsogva):* Mi van veled Márta? Olyan ijedtnek látszol. Csak nem félsz?

MÁRTA *(teli szájjal):* Félek? Én? Ugyan kitől?

GÉZA: Tőlem. Almáspite már nincs?

MÁRTA *(ingerülten):* Már hogy lenne? Egész délután ettél. Egyik almáspitét a másik után.

GÉZA *(gúnyosan):* Nézd, Ottó milyen ideges. Remeg a kezében a virsli.

MÁRTA *(dühösen):* Nyughass, Géza, nyughass!

GÉZA *(evés közben):* Azt hiszed nem tudom, hogy Ottó, a drága Ottó két és fél esztendeje a szeretőd?

MÁRTA: Hazugság!

OTTÓ *(nyugodtan):* Van idehaza egy kis töpörtyű, Márta?

GÉZA: *(nekilát a harmadik pár virslinek):* Túlságosan fölényes vagy, Ottó! Pedig lehet, hogy még ma este megöllek!

MÁRTA *(hisztérikusan):* Hülyék vagytok, mind a ketten hülyére zabáltátok magatokat!

GÉZA *(Ottónak):* Most megijedtél ugye?

OTTÓ: Nem félek tőled, Géza. Egy cseppet sem félek tőled.

MÁRTA: Csinálok nektek rántottát. S rántotta mellett mindent megbeszélünk.

GÉZA: Jó, de vágjál bele kolbászkarikát is.

MÁRTA: Van délről egy kis pörkölt maradékom is. Szafttal. Lehet tunkolni...

GÉZA: Inkább azt hozzad.

OTTÓ: Imádom a pörköltszaftot.

MÁRTA *(kimegy a szobából).*

(A két férfi egyedül marad a színen.)

OTTÓ: S mit szólnál Géza ahhoz, ha én ölnélek meg?

GÉZA *(már a negyedik pár virslit eszi).*

OTTÓ: Nem hallod mit mondtam? *(Az asztalon levő tálról leemel néhány szelet szalámit és kenyér nélkül megeszi)* Szeretem Mártát. Évek óta szeretem. S te fölösleges vagy!

GÉZA *(villámgyorsan megfordul és megvető hangon):* Tudod mi vagy te? Egy senki! És most ütött az utolsó órád. Imádkozz!

MÁRTA *(behozza a felmelegített pörköltet):* Elég volt a veszekedésből! Itt van a pörkölt. Egyetek. Hoztam friss kenyeret is.

(A férfiak dühösen esznek.)

MÁRTA *(gyülölködve nézi őket):* Férfiak! Mást se tudtok, mint enni. Törődtök is ti egy nő lelkével!

OTTÓ: Nem eszel belőle egy kicsit?

MÁRTA: Ettem a konyhában. Ó, hogy gyűlöllek benneteket. Csak dumálni tudtok és enni.

GÉZA: Almáspite nincs?

MÁRTA *(szenvedéllyel):* Megettétek. Mindent felettetek. Engem is. Megennétek a világot. *(Pisztolyt vesz elő.)* Legjobb lenne, ha most mind a kettőtökkel végeznék.

GÉZA *(kicsavarja kezéből a pisztolyt):* Márta, ne csinálj őrültségeket!

OTTÓ *(nyugodtan eszik tovább).*

MÁRTA *(zokogva):* Van még egy üveg lecsóm. Felbontsam? Én tettem el.

GÉZA: Lecsóra most nincs gusztusom... De neked enned kellene valamit.

OTTÓ: Ha akarjátok, lemegyek a Közértbe és hozok valami harapnivalót.

MÁRTA *(sírva):* Igen. Enni fogok. Enni. Sokat.

OTTÓ: Na jó, akkor én megyek bevásárolni. *(Kimegy.)*

MÁRTA: Megtudsz nekem bocsátani, Géza?

GÉZA: Persze, hogy megbocsátok, hiszen szeretlek.

(Nagy, hosszan tartó csók.)

MÁRTA: Menjünk be a hálószobába. Eldugtam neked az ágy alá harminc darab almáspitét.

GÉZA: Te drága!

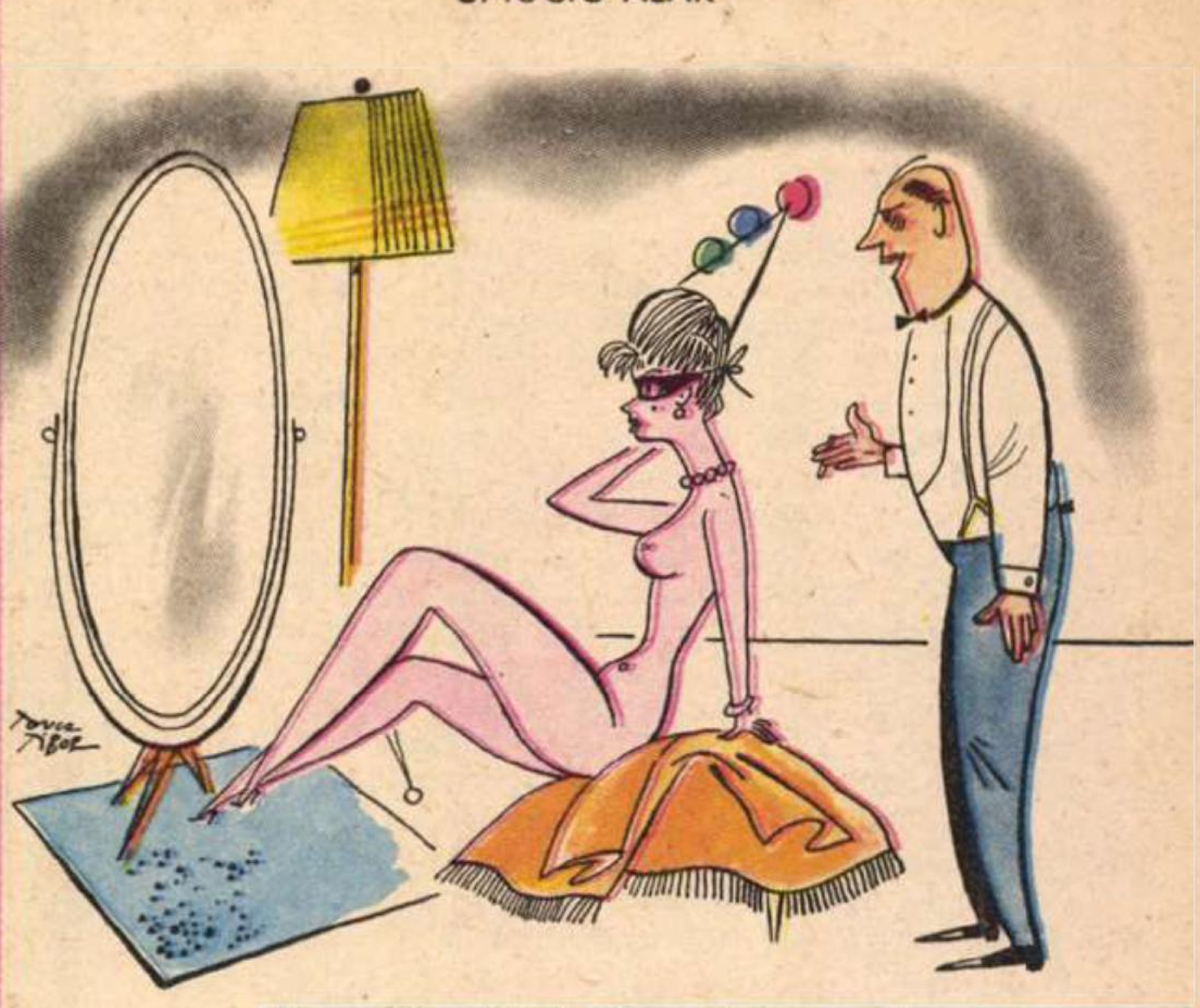
(Függöny)

Mikes György

KIBIC

SMUCIG ALAK

– Nyugodtan jöhetsz így, ahogy vagy!..

A MOSZKVAI „KROKODIL" PÁLYÁZATI FELHÍVÁSA

A Krokodil szerkesztőségi kollégiuma az 1968-as évre NYILVÁNOS NEMZETKÖZI PÁLYÁZATOT hirdet humoros elbeszélésekre és rajzokra. A pályázat célja, hogy az olvasók széles körét ismertesse meg a modern humor-irodalom és grafika legkiválóbb alkotásaival.

A pályázat jeligéje: „Mosoly—68"

A pályázaton egyaránt részt vehetnek szovjet és külföldi alkotók, hivatásosak csakúgy, mint nem hivatásosak.

A pályázatra beküldendő *humoros elbeszéléseknek* eredetieknek kell lenniök, olyanoknak tehát, amelyek még sehol sem jelentek meg nyomtatásban. Terjedelmük nem haladhatja meg a 6 gépelt oldalt. Külföldi szerzőnek a kéziratot nem kell oroszra fordíttatnia. A borítékon fel kell tüntetni a jeligét: „Mosoly—68".

Eredetinek kell lenniök a pályázatra beküldött *rajzoknak* is, olyanoknak tehát, amelyeket a napi sajtóban még nem közöltek. Tetszés szerinti méretűek lehetnek és bármilyen eljárással készülhetnek (ceruza-, tusrajz, akvarell stb). A pályamunkák beküldésének határideje: 1968. november 1. A pályázat eredményeit a Krokodil ez évi utolsó, 36. számában hozzuk nyilvánosságra.

A pályázatra beküldött legjobb humoros elbeszéléseket és rajzokat a Krokodil a beérkezés sorrendjében közli és a szerzők a szokásos feltételek szerint részesülnek honoráriumban.

Bírálatot a pályázaton részt vevő humoros elbeszélésekről és rajzokról nem közlünk.

Hat díjat tűztünk ki: hármat a legjobb elbeszélések és hármat a legjobb rajzok jutalmazására. Mindegyik jutalom összege: 500,— rubel.

A pénzjutalommal egyidejűleg a pályázat győztesei emlékérmet és oklevelet kapnak.

A pályázat zsűrije: a *Krokodil szerkesztőségi kollégiuma.* A pályaműveket: *Krokodil szerkesztősége, Szovjetunió. Moszkva A. 15.*

Bumázsnüj projezd, d. 14. címre kell beküldeni.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

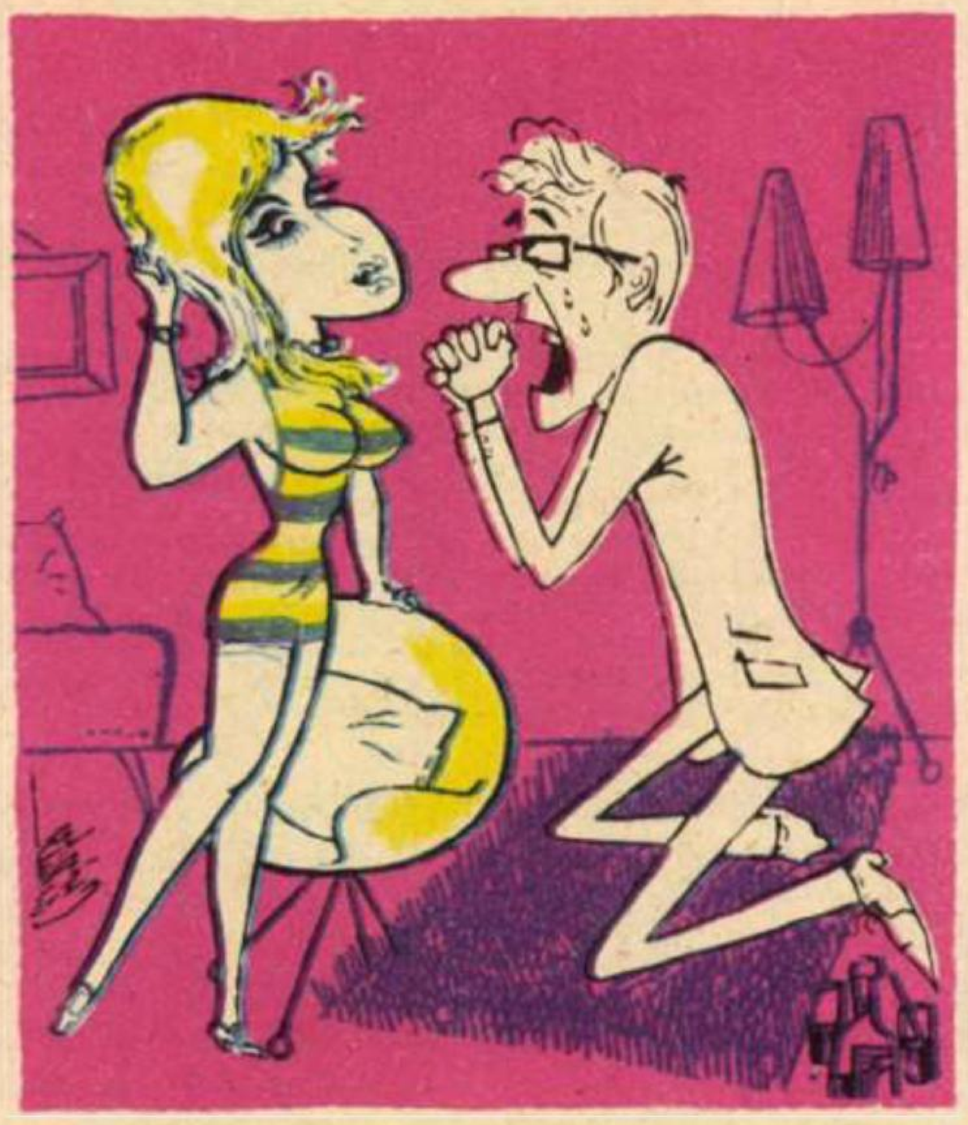
MOZGÓ HIDROGLÓBUSZ

Petőfibánya nevezetessége az úgynevezett „mozgó hidroglóbusz", amely nem más, mint egy lovaskocsira felrakott nagy hordó, ezzel hordják a vizet az iskolába és a bölcsődébe, mert a vízvezeték vize ihatatlan, egészségtelen. A felnőtt lakosság pedig a lakótelep szélén levő ártézi kútra jár, ott is alig folyik a víz.

Szeretnénk, ha végre segítenének ezen az áldatlan állapoton és ihatóvá tennék a vizünket!

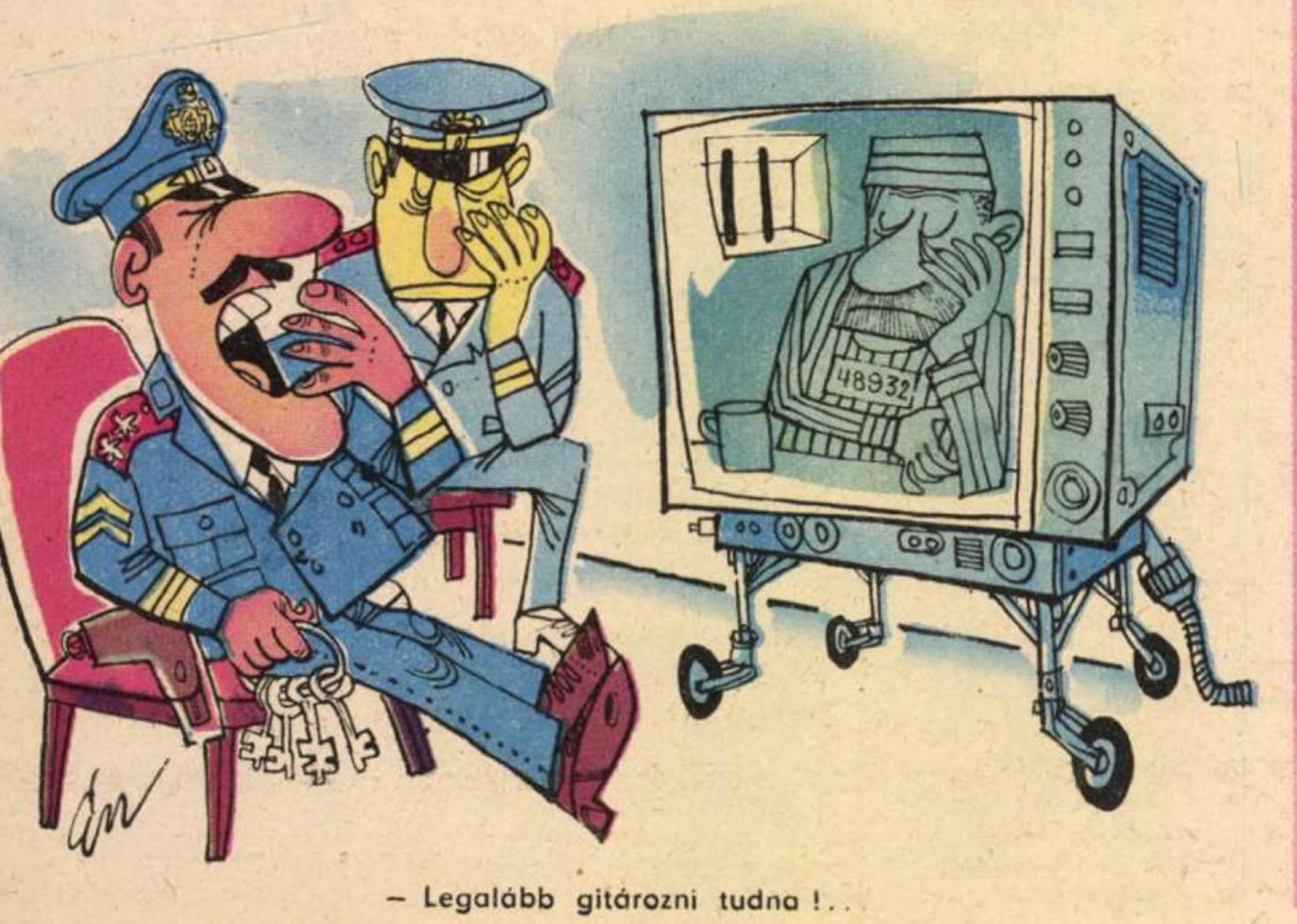
Garamvölgyi Tibor
Petőfibánya

LEÁNYKÉRÉS 1968

– Hiába könyörögsz, Béla, úgyis a feleséged leszek!!!

IPARI TÉVÉN FIGYELIK A VONATRABLÓ WILSON MINDEN MOZDULATÁT

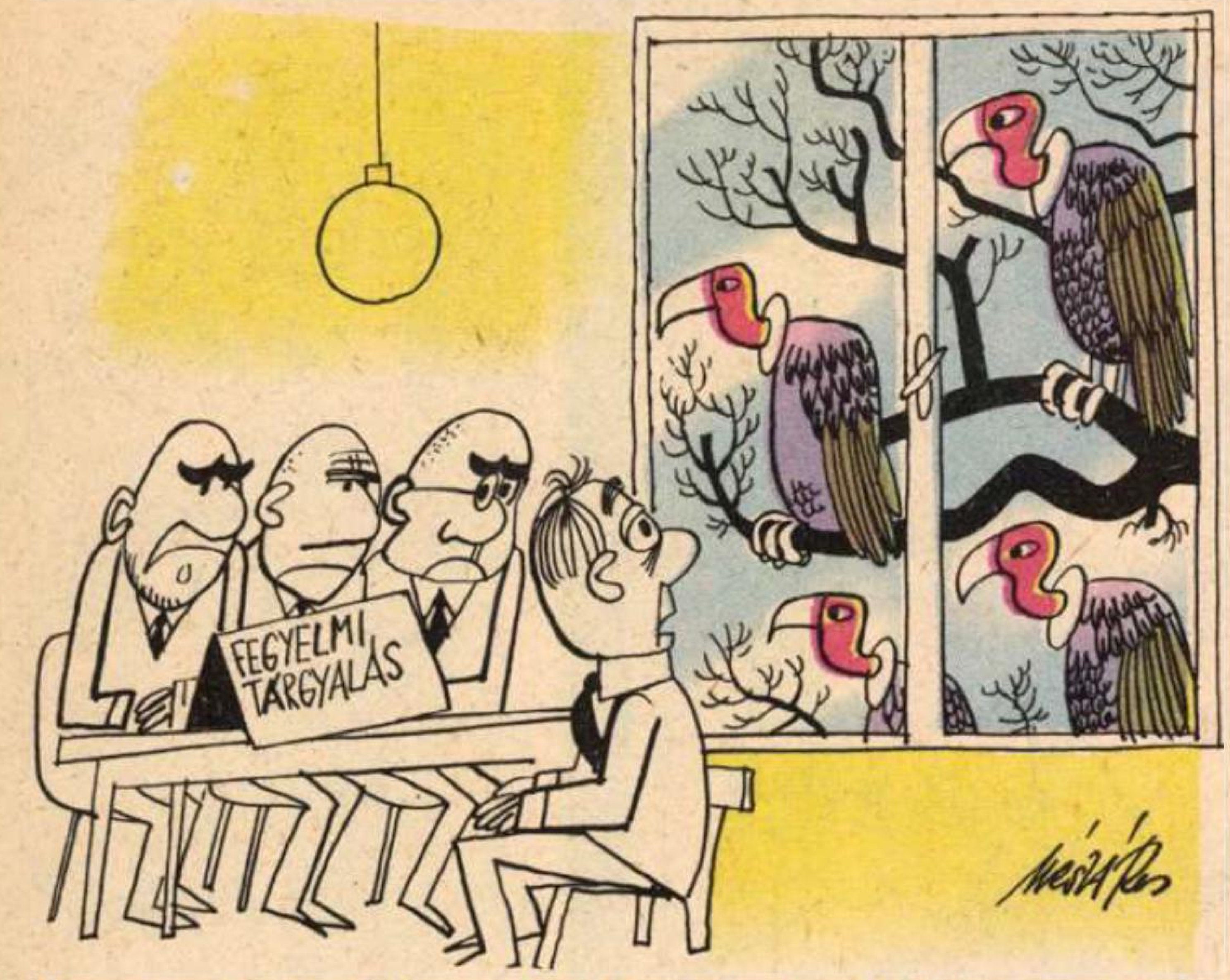
– Legalább gitározni tudna!..

TÉLI ÁLOM

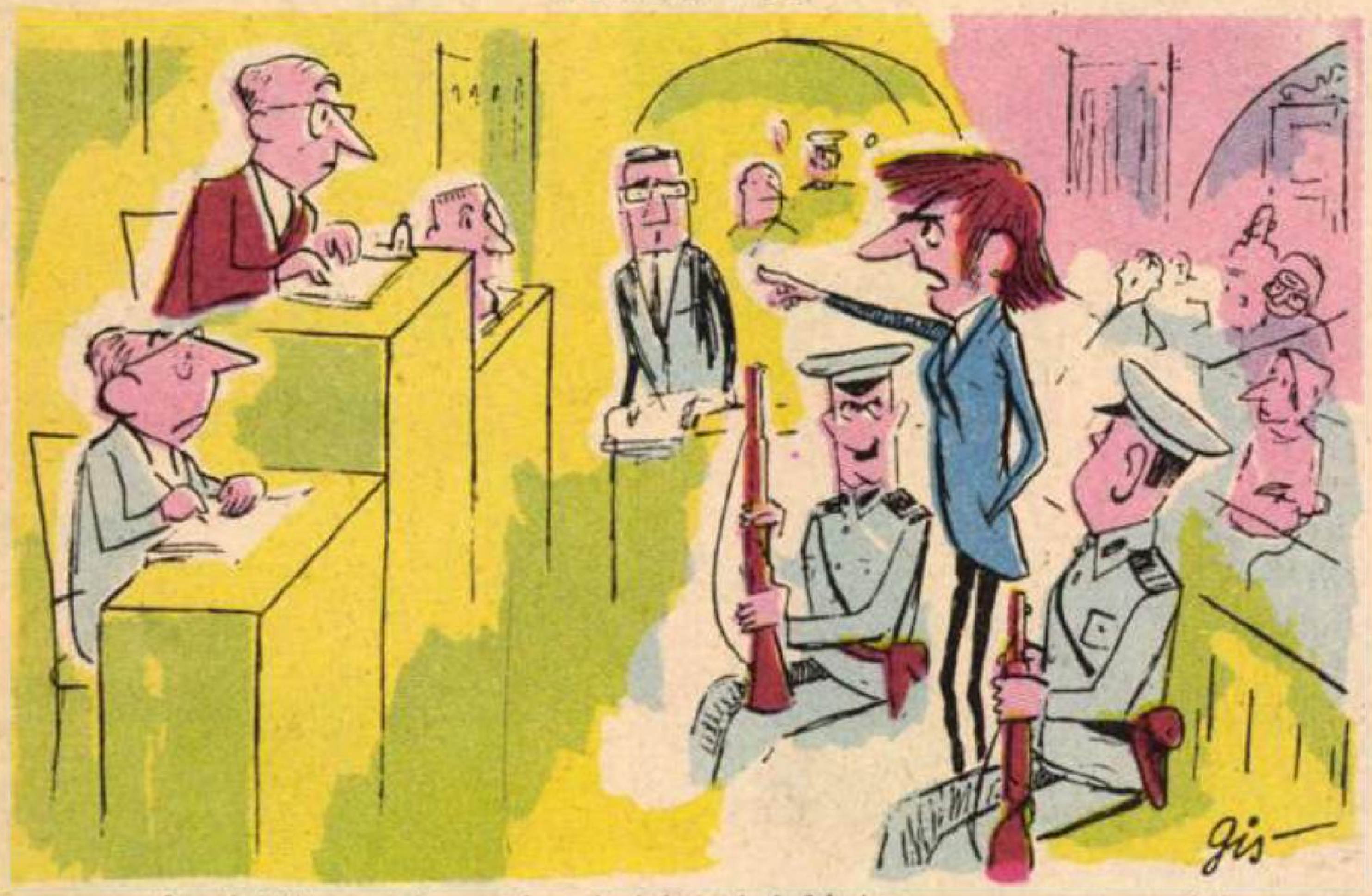

– A bajnokság kezdetéig fel sem akar kelni...

SZUBJEKTÍV ÉRZÉS

KONOK IFJÚ

– A védőügyvédem téved, bíró úr! Nekem nem volt nehéz gyermekkorom, csak imádom a krimit!

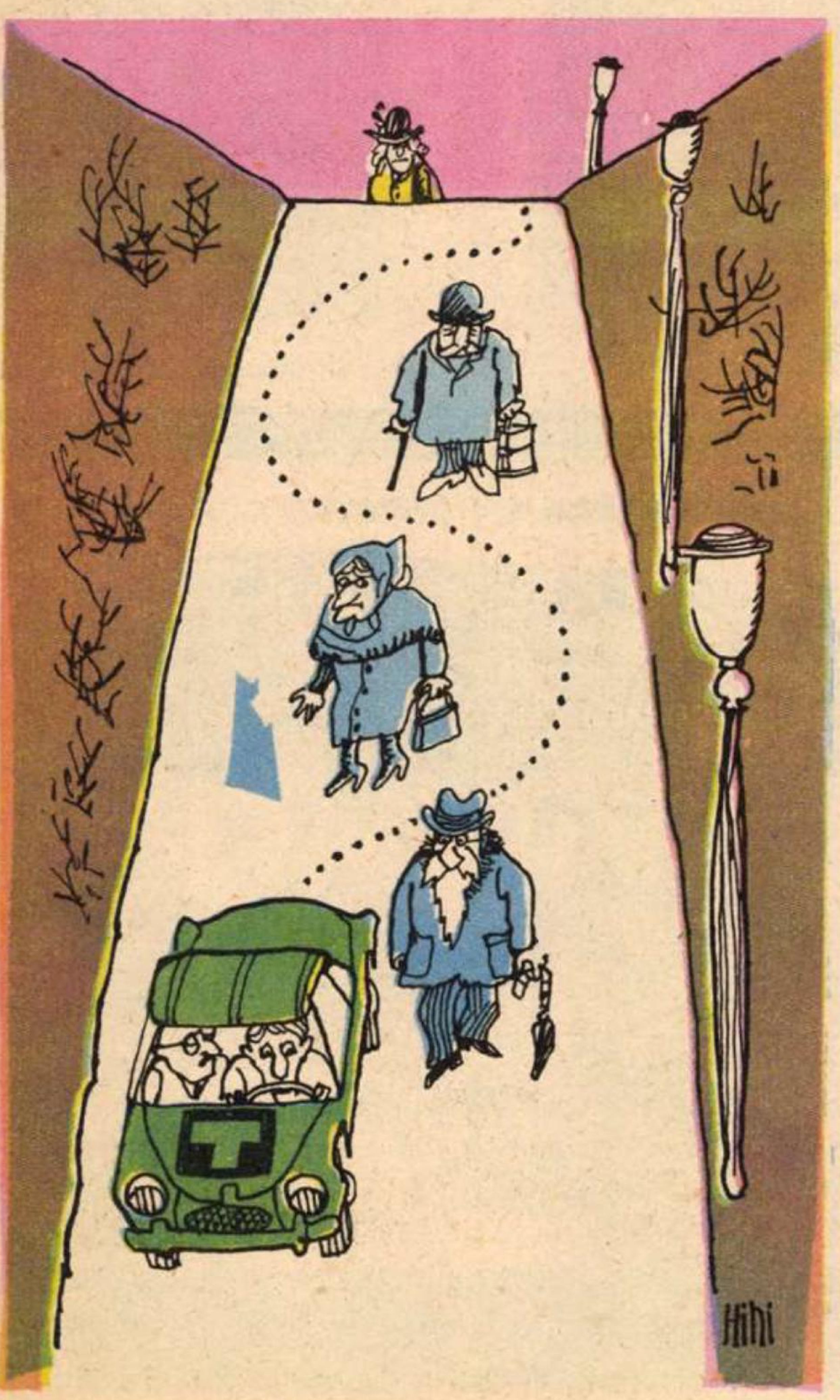
IVÁN ÉS JOE

Pusztai Pál rajza

– Megmondtam, Joe, a bombával nem szabad játszani. Most aztán keresheted!

AUTÓS VIZSGA

FONTOS BEOSZTÁS

A várkapu felvonóhídja csikorogva ereszkedett alá: Alvarez, a hírvivő vágtatott ki gyors lován a várból, övében fontos hírt vitt Donna Annának, a szomszédos vár úrnőjének.

A hírvivő alkonyatra ért az út feléhez. Innen nagyon óvatosan kellett haladjon: útonállók és orvgyilkosok húzódtak meg a sűrű erdőben, a magányos lovas aligha menekült volna előlük. Hajnalra az örvénylő folyóhoz érkezett, de nem volt veszteni való ideje, átúsztatott a legveszedelmesebb szakaszon. Zivatar tört rá, villámok között, bőrig ázva érkezett a várba, Donna Annához, a sürgös üzenettel. A derék hírvivő ájultan esett össze az úrnő előtt, átnyújtva övéből a fontos hírt.

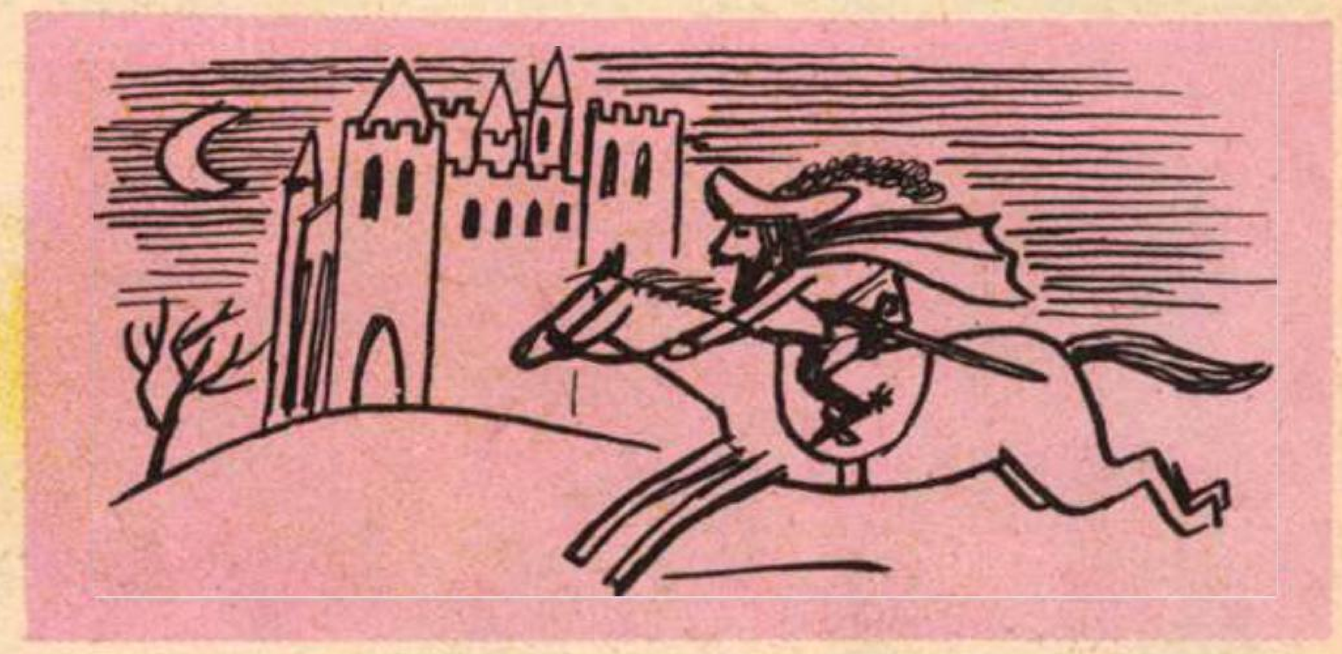
A hír így hangzott:

„Don Radirozra vigyázzon
az életére tör
az ön Caballusa!”

Donna Anna kezében lehanyatlott az üzenet. Remegve fordult az oldalán álló, rosszarcú Don Radiroz felé, s így szólt:

— Fontos hírt kaptam Don Caballustól. Nem tudom, hogyan magyarázzam e hírt, mely szerint ön az életemre tör!

A sötét tekintetű férfi kikapta úrnője kezéből az üzenetet, átfutotta, s így szólt:

— Rosszul értette a hírt, Donna Anna. A hír arra figyelmezteti önt, hogy rám vigyázzon, mert Caballus az én életemre tör!

Donna Anna maga elé meredve suttogta:

— Lehet, hogy ezt jelentené a hír?

— Persze, hogy ezt jelenti — mondta sötéten Don Radiroz.

Ám ebben a percben a távolból lódobogás hangzott, s tajtékos lován Felverez vágtatott a várúrnő elé, Alvarez kollégája. A ló holtan esett össze Donna Anna lába előtt, Felverez kimászott alóla, s így szólt:

— Úrnő, remélem, idejében érkeztem. Én vagyok a hírmagyarázat-vivő. Engedje meg, hogy kommentáljam az előbb érkezett hírt: az ön élete van veszélyben, Don Radiroz, hiába csűri-csavarja a valóságot, az igazságot nem lehet sokáig véka alá rejteni!

— Úgy, hát tömlöcbe vele! — intett Donna Anna katonáinak, s az összeesküvőt ártalmatlanná tették.

Mindez a gyors és pontos hírmagyarázatnak volt köszönhető.

(somogyi)

CSIRKEPAPRIKÁS

Ezt a történetet üdülés közben így mesélte el a doktornő:

Mikor befejeztem az operációt, a főnővér közölte velem, hogy a férjem keresett telefonon, hívjam vissza azonnal. Visszahívtam; gyászos hangon adta tudtomra, hogy a bejárónőnk telefonált: a nő influenzás, előreláthatólag egy hétig nem tud dolgozni.

Férjem gyászos hangját az együttérzés indokolta. Hadd halljam, hogy átérzi bosszúságomat, sőt kétségbeesésemet. És valóban, nemcsak egyszerűen rámszakadt a házi munka, hanem különleges lecke is várt rám: két csirkét szereztünk be, le kellett vágni őket. Enélkül az aktus nélkül nem válhatott belőlük paprikáscsirke galuskával.

Mármost tudni kell, hogy orvos, sőt, sebész létemre irtózom, gyerekkorom óta irtózom a csirkevágástól. Amikor szükség volt rá, a konyhának még a környékét is elkerültem és a rádiót maximális hangerővel harsogtattam, hogy még a zaja se halljék el hozzám ennek a műveletnek. A hírre ideges lettem tehát, és miközben sebeket kötöztem, betegeket nyugtattam agyam mélyén ott szaladgáltak a csirkék.

Aztán hazamentem és azzal a felkiáltással, hogy essünk mielőbb túl rajta, felöltöttem ócskábbik fehér köpenyemet és kivonultam a konyhába. A csirkék lelkes csipogással fogadtak, nyilván kukoricát vártak. Az utolsó vacsorát nem tagadhattam meg tőlük, szórtam kukoricát, addig is elmélkedtem, hogyan fogjak majd hozzá a szükséges teendőkhöz. Mindenesetre előkészítettem a nagykést, a vödröt, amibe majd a vért folyassam, feltettem egy nagy fazékba vizet a csirkéknek, egy kisebbe vizet a nokkedlinek.

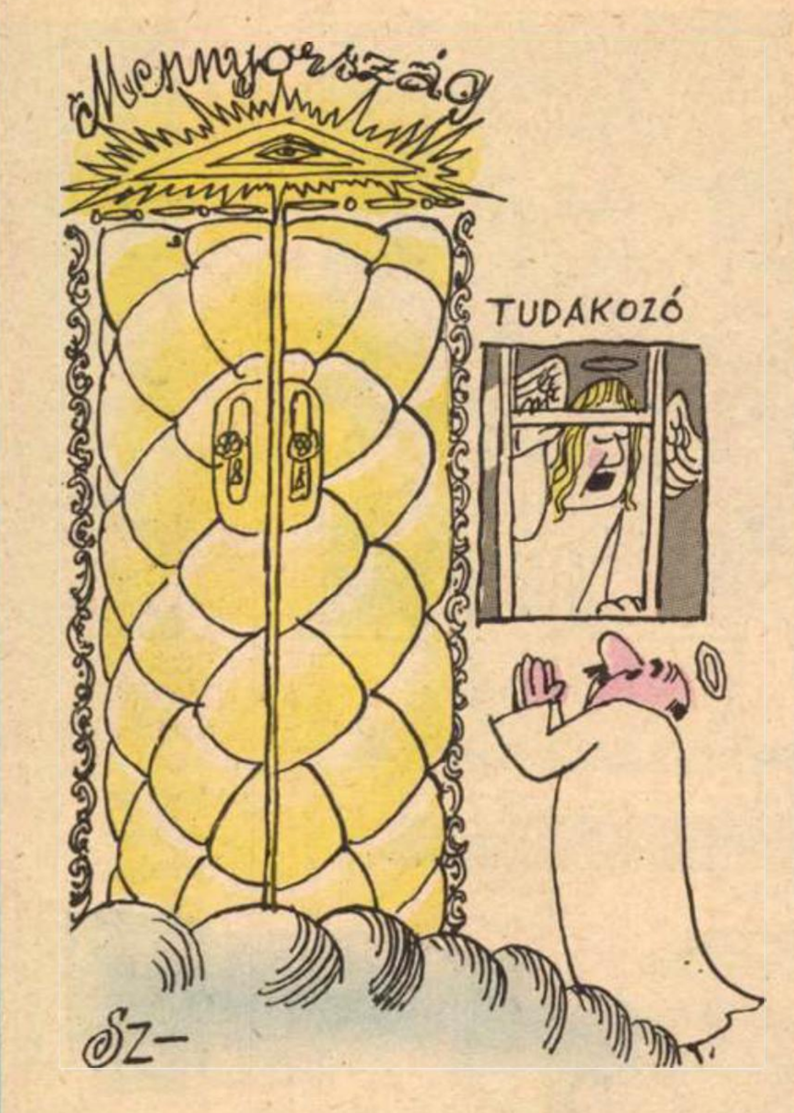
Végül is azonban nem lehetett tovább húzni a dolgot, megragadtam az egyik csirkét és a bádoggal fedett konyhaasztalra helyeztem. A csirke éktelenül csipogott, úgy éreztem inkább sivalkodik, mintha malac lenne. Remegett a kezem. Nem nyúltam a kés után, hanem míg egyik markommal szorítottam a vergődő csirkét, másik kezemmel simogatni kezdtem, hogy megnyugodjék. Vergődött, csipogott. Ekkor az eszembe jutott valami.

Berohantam a rendelőbe, gyorsan kifőztem egy fecskendőt, felszívtam bele egy Evipán-injekciót, ki a konyhába, a bádogra helyeztem a fecskendőt, előkotortam az egyik csirkét és beadtam neki a félinjekciót, azonnal elaludt. Elő a másikat, injekció, alvás.

A két elaltatott csirkén azután szakszerűen elvégeztem minden szükséges műveletet, de a csirkepaprikásból nem ettem. Azt mondtam: elrontottam a gyomrom. És tényleg, még ma is remeg, ha minderre visszagondolok.

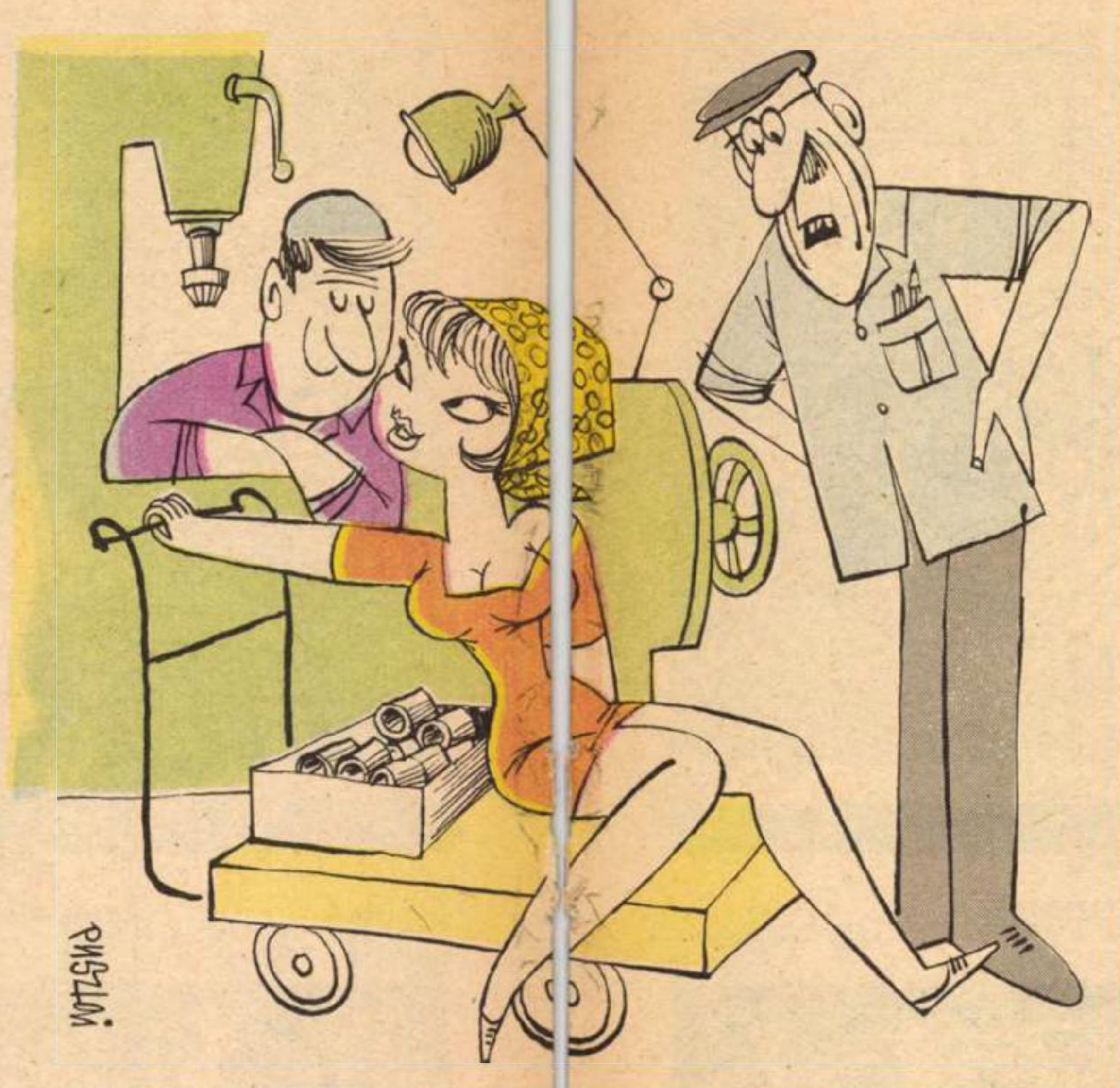
Gombó Pál

MAGAS HELY

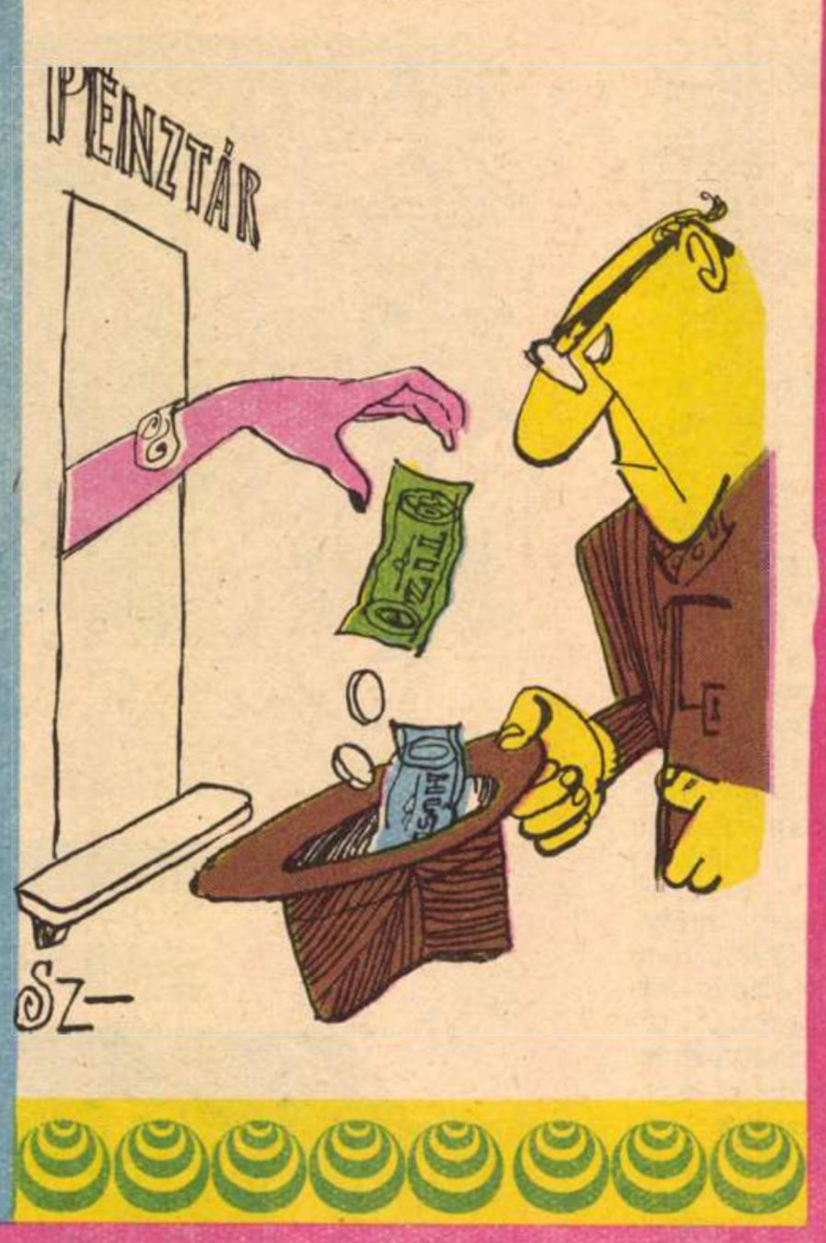
– Meg lett beszélve, kérem?

MUNKASZERVEZÉS

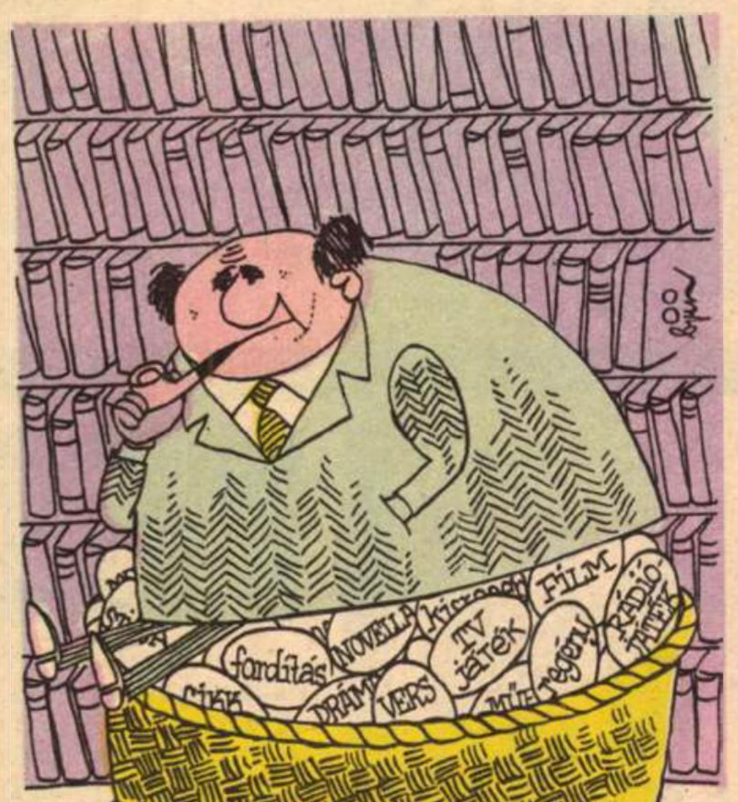

– Úgy látom, gyerekek, itt bajok vannak az anyagellátással!

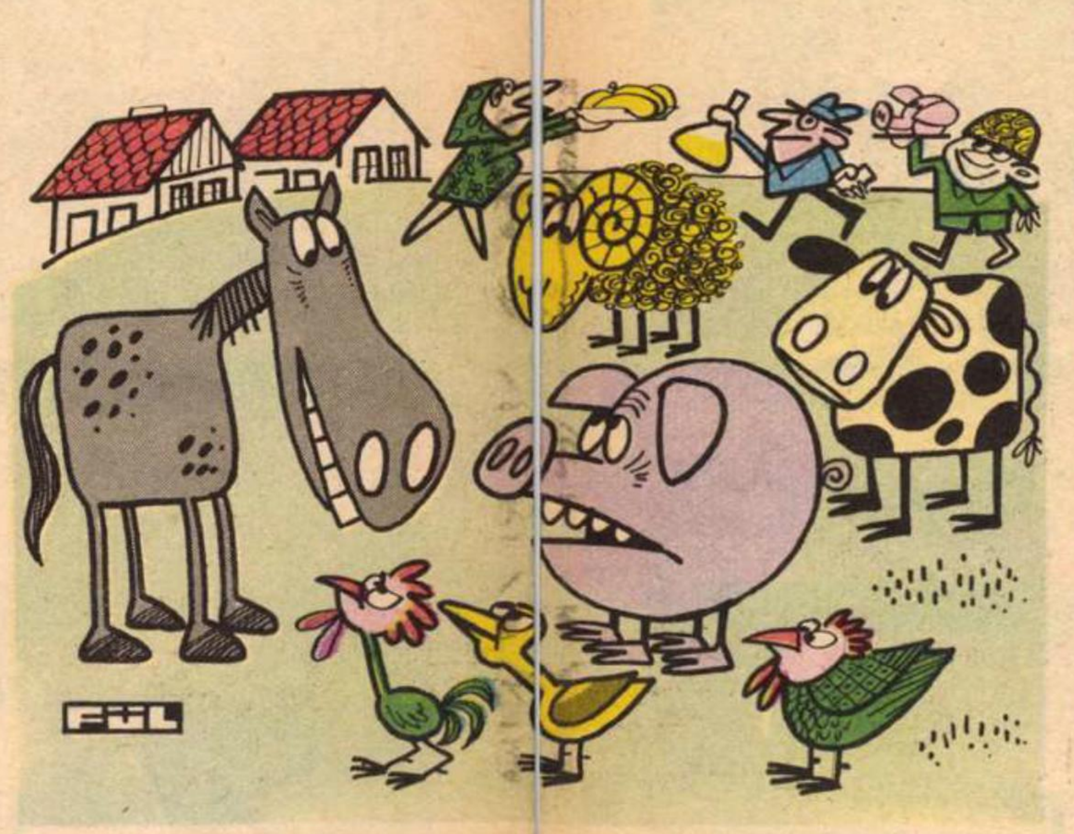
NAPIDIJ

KOTLÓS

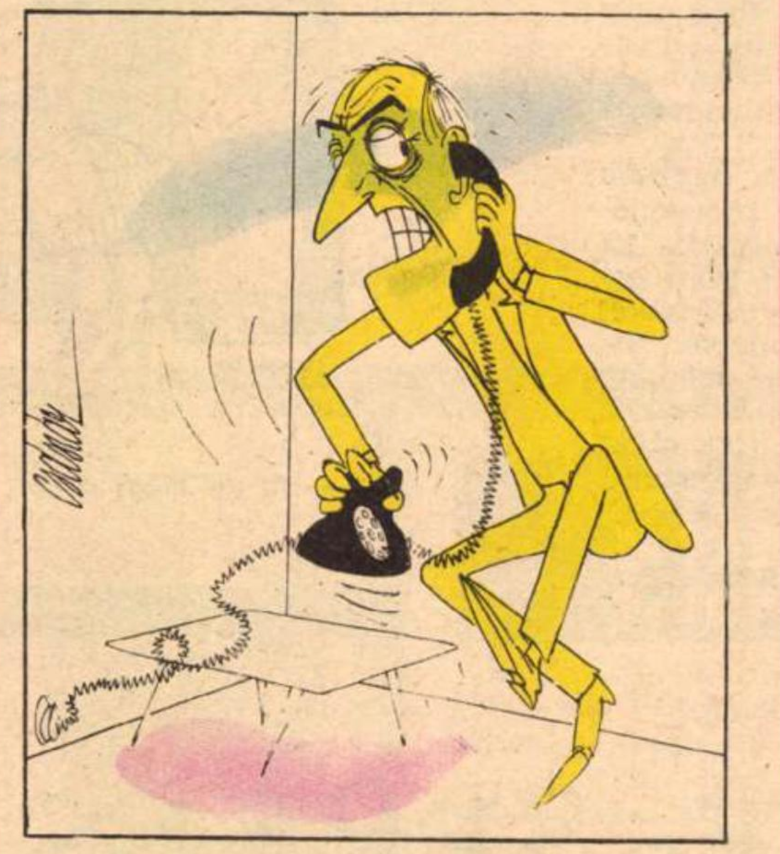

ZARSZAMADÁS IDEJÉN

– Maga könnyen beszél, lovat nem esznek a banketten!

IKERTELEFON

– Lehet, hogy ötösiker?

KIK LEHETNEK?

A minap egy cikket olvastam az Esti Hírlapban. Arról szólt, hogy egy bűnöző hajlamú férfiú háztartási alkalmazottként helyezkedett el egy házaspárnál. Ez a házaspár a kedd estéket barátainál töltötte, a tolvaj pedig hónapokon keresztül minden kedd este elemelt egyet-mást a lakásból. Bundát, karórát, rádiót és más ingóságokat, mintegy nyolcvanezer forint értékben.

Anélkül, hogy ezeknek a használati tárgyaknak a hiányát a károsultak észrevették volna!

Egyszerűen nem tűnt fel nekik, hogy jelentős mértékben ki vannak rabolva!

Talán még ma is vígan élhetné világát a bűnöző hajlamú háztartási alkalmazott, ha a bejárónő — tudniillik egy becsületes bejárónő is dolgozott e házaspár otthonában — nem figyelmezteti őket, hogy valaki batyúval ólálkodik mindig a ház körül. Jelentették a dolgot a rendőrségnek, az meg rövidesen fülön csípte a háziszarkát.

Sajnos, az újság nem közölte, hogy kiféle-miféle a szóban forgó házaspár, pedig engem elsősorban ez érdekelt volna. Nem oktalan kíváncsiságból, hanem hogy messzemenő szociológiai következtetéseket vonhassak le az érintett társadalmi osztály vagy réteg életszínvonalának alakulásáról. Mivel foglalkozhat, miből élhet egy olyan budapesti házaspár, amelynél huzamosabb ideig észrevétlen maradhat nyolcvanezer forint értékű holmi eltűnése a lakásból?

Lássuk csak:

Bankárok, földesurak, gyárosok, nagykereskedők nem lehetnek, mert nálunk ilyenek már nincsenek.

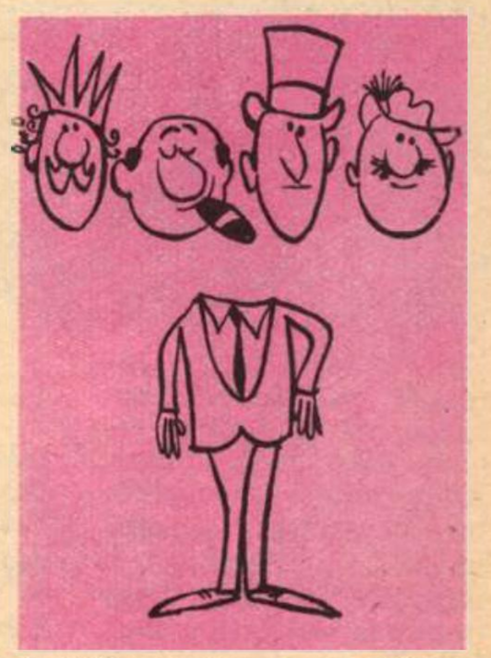
Ugyanez vonatkozik királyokra, hercegekre, grófokra és bárókra.

Milliomos lóverseny istálló tulajdonosok sem lehetnek, mert nálunk már alig van ló.

Dúsgazdag filmsztárok, táncdalénekesek, manökenek sem lehetnek, mert akkor kiíratták volna a nevüket, egy kis reklám sohasem árt.

Tehetős imperialista ügynökök sem lehetnek, mert kényes helyzetüket tekintve semmiképpen sem fordulhattak volna végül is a rendőrséghez. Ezen az alapon minden olyan foglalkozási ágat el kell vetnünk, ahol a jövedelem forrása nem egészen tiszta.

Jól szituált maszekok sem lehetnek, mert a maszekok általában pontosan

tudják, számon tartják, hogy mijük van, vagy ha nem tartják számon, megteszi ezt helyettük a kerületi tanács ipari és kereskedelmi osztálya.

Nem untatom az olvasót a kizárásos módszer alapján végzett további kutatásaim részletezésével, csak a végeredményt közlöm:

Az érintett házaspár esetében minden valószínűség szerint dolgozó kisemberekről van szó!

Hálistennek, hogy már itt tartunk!

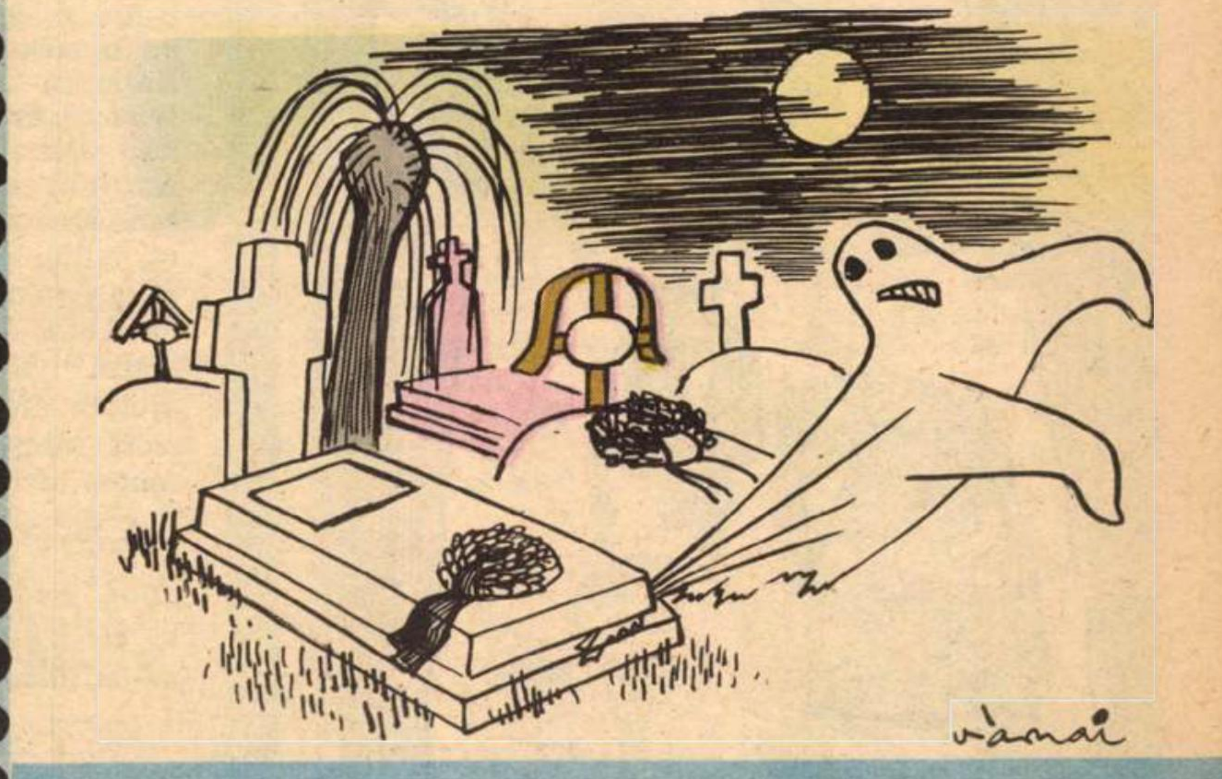
K. A.

TÉLI KALAND

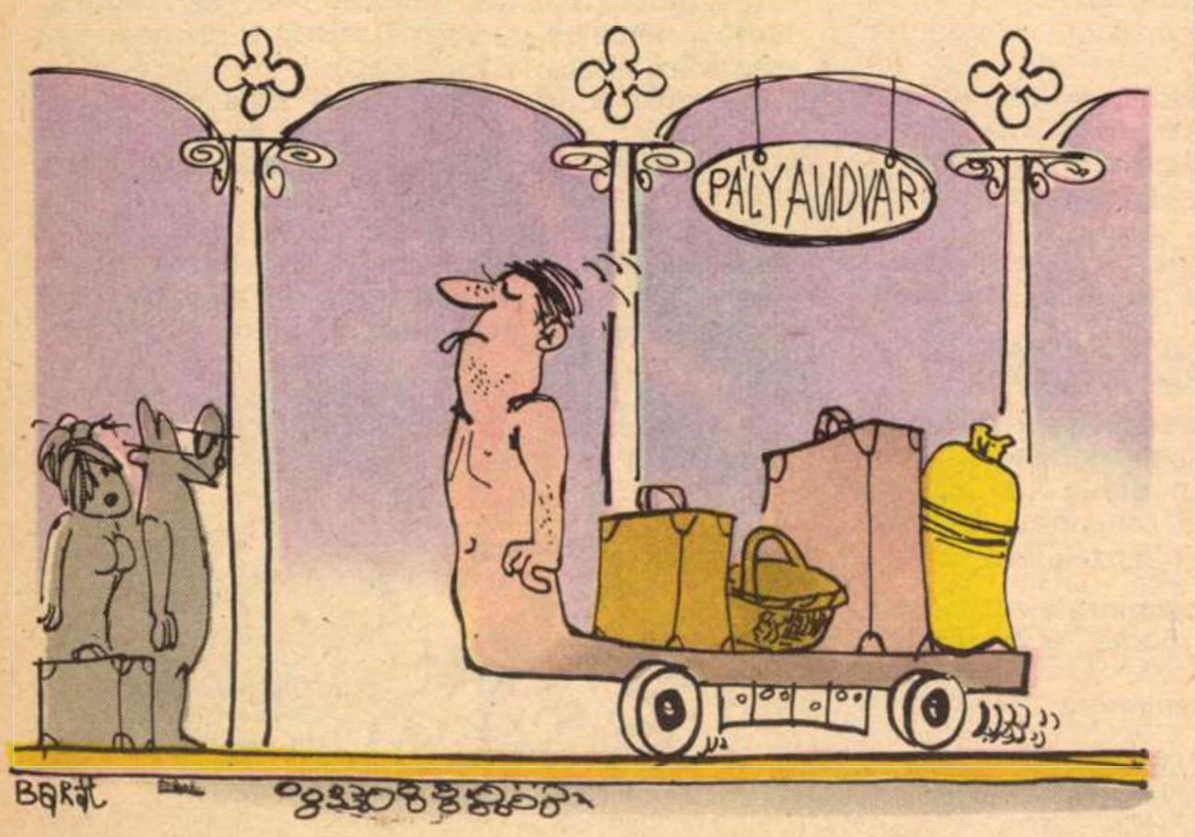

– Ennyire fázol, Ica? Hogy fogsz te felmelegedni?

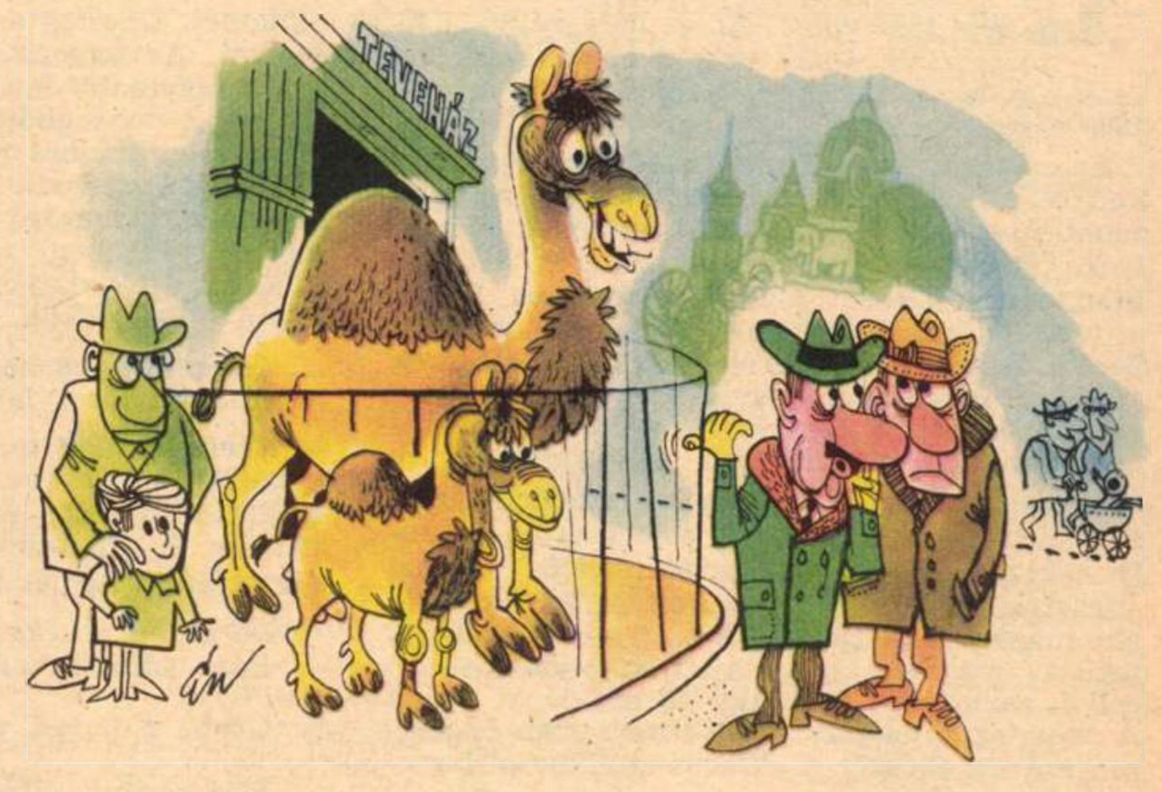
MÁR ÉLETÉBEN IS PECHES VOLT...

TÖKÉLETES IPARI FORMATERVEZÉS

TEVESZÁLLÁST ÉPÍTETTEK AZ ÁLLATKERTBEN

– Micsoda protekciója lehet! Csak fél éve van itt, és máris kapott lakást!

TÖKÉLETES BOLDOGSÁG

Glazurek Béla rosszkedvűen üldögélt a kopott rugójú díványon. Időnként unottan kortyolt az állott ásványvízből és álmosan lapozgatott egy tavalyi lóverseny-programot. Hirtelen felrezzent, mert kopogtattak.

— Szabad? — kérdezte kintről egy csilingelő női hang.

— Dobja be magát! — kiáltotta Glazurek, bár fogalma sem volt, ki lehet késő esti látogatója. Az ajtó feltárult: egy gyönyörű, aranyszőke fiatal nő állt a küszöbön.

— Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Dr. Jótündér vagyok. Ne csodálkozzék a doktori címen. Ma már tőlünk, tündérektől is megkövetelik a magas képzettséget. De térjünk a tárgyra! Tudom, hogy unalmas téli este a mai. Bár ön semmi különös jócselekedetet nem produkált az utóbbi időben, én mégis teljesítem egy kívánságát. Mi tenné önt boldoggá? Hallja! Ne nézzen rám ilyen szemtelenül, mert kap két pofont! Jegyezze meg, a tündéreknek csak lelkük van! Nos, mi a kívánsága?

Glazurek Béla mélyet sóhajtott.

— Nagyon örülnék egy jó pezsgős vacsorának.

— Kívánsága máris teljesült. Hipp-hopp. Kimondom a varázsigét.

— Tessék várni. A pompás vacsorát Brigitte Bardot társaságában szeretném elfogyasztani.

— Rendben van. Tehát hipp-hopp...

— Egy pici türelem, drága jótündérke. Megértheti, hogy B. B-t nem hívhatom meg egy ilyen kopott lakásba. Új bútor is kéne.

— Értem. Tehát következzék a varázslat!

— Elnézést. De hová tetszik sietni? Televízióm sincs. Az igazi boldogság az lenne, ha vacsora közben a televíziót is nézhetném, amint Szepesi bemondja, hogy kedvenc csapatom 5:0-ra győzött.

— Máris teljesítem a kívánságát. Legyen boldog.

— Álljon meg a menet! Addig nem lehetek boldog, amíg a szomszédomat, akivel évek óta haragban vagyok, nem dobják ki az állásából sikkasztás miatt. Egy jó kis botrányt akarok, érti, tündérke?

— Értem. Tehát hipp-hopp...

— Ilyen türelmetlen tündérrel még életemben nem találkoztam. Tehát miközben B. B. a szerelmemért könyörög, a postás két levelet dob be az ablakon. Az első levélben az áll, hogy megnyertem a férfi világszépségverseny első helyezését, a második levélben közlik, hogy kétmilliós örökségemet legkésőbb holnap délben vegyem át a nekem ajándékozott pasaréti kertes villában, melynek garázsa tökéletesen alkalmas arra, hogy Jaguár luxuskocsimat kényelmesen elhelyezhessem — mondta el egyszuszra Glazurek, és szemében mohó fény csillogott.

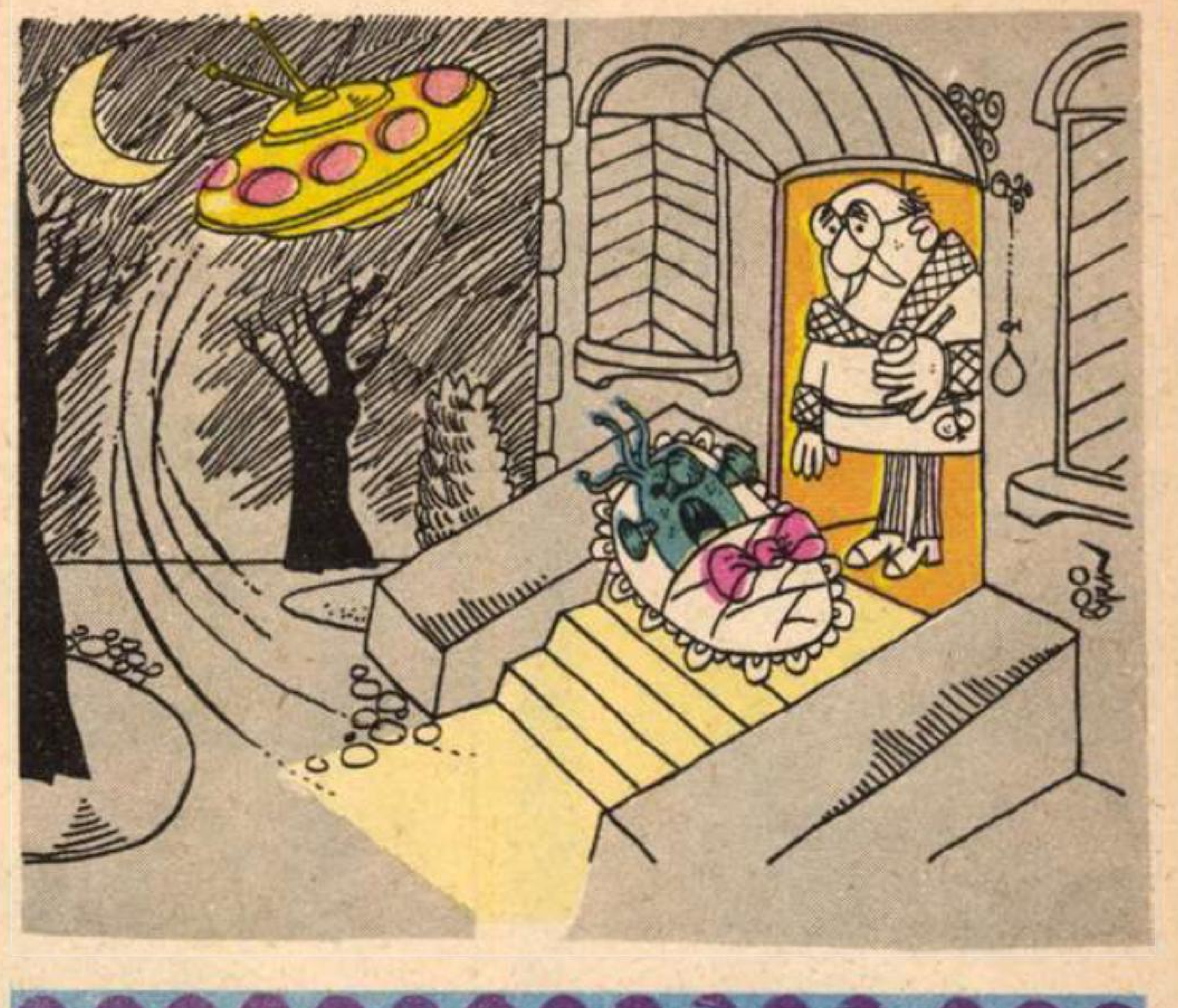
— Egy kicsit szerénytelen, fiatalember. Egyébként megmondom őszintén: nekem csak 5000 forintot meg nem haladó csodákra van engedélyem a központtól. Már így is túlléptem a keretet.

— Persze, a nagyobb csodákat a protekciósoknak tartogatják. Ez az én formám. Pont egy ilyen piti kis tündérrel kell összeakadnom. Na, tűnjön el! — morogta udvariatlanul Glazurek.

— Ezt a kívánságát teljesítem — biccentett kedvesen a tündér. És eltűnt.

Galambos Szilveszter

MEGLEPETÉS

MELLÉKÜZEMÁG

– Ha így megy a bót, Julis, az idén is jól fizet a közös!

BOROS ESTE SERESSEL

Háború volt már odafönt, a lengyel síkságon. Itthon még viharelőtti csönd, látszólagos nyugalom. Pesten még — mintha mi sem történt volna. Az emberek éltek, dolguk után jártak, szórakoztak is; csak egy kicsit nehéz volt fölöttünk a levegő, 1939 őszén.

Az erzsébetvárosi Kulacs-vendéglőbe járt akkoriban minden este egy nagyobb társaság, tizenöt-húsz fiatal nő és férfi: színészek, újságírók, művészek, éjszaka élő emberek, előadás után, szerkesztőségi munka végeztével. Ebben a vendéglőben zongorázott a nemrég meghalt Seress Rezső, a kis-Seress, jólismert slágerek szerzője, rekedthangú énekes és fáradhatatlan strapa-zongorista. Kedves fiú volt, egész életében mást nem művelt, csak muzsikált és ivott.

Egy este zajos és kellemetlen modorú társaság telepedett két összetolt asztalhoz. A gomblyukakban diszkrét horogkeresztek: német „turisták", vagy tizen-tizenketten. Volt köztük, aki magyarul is tudott. Sok ilyen állítólagos turista mászkált akkortájt Budapesten, — mi céllal, senki sem tudhatta, és mindenki tudta. A németek zajongtak, ettek-ittak, aztán énekelni kezdtek. Először a „Wacht am Rhein" hangzott fel.

A zongorista Seress „sajnos", nem ismerte a dalt. Nem kísérte hangszerén a németeket, magukban kellett énekelniök. Aztán jött a hírhedt „Erika". Seress, „sajnos", ennek sem ismerte a dallamát. De még a „Lili Marlen"-t sem tudta kísérni. A zongora néma maradt, a hangulat egyre fagyosabb lett.

Még a vastagbőrű turisták is észrevették, hogy valami nincs rendben. A harmadik dal után némi zavarral elhallgattak. És akkor, a csöndben, a magyar társaság egyik tagja zümmögni kezdett egy nótát.

Seress ezt a dalt már ismerte: keze végigsiklott a billentyűkön. A zümmögésből ének lett:

Patyolat a kuruc, gyöngy a felesége,
Rihes-rühös a labanc köd a felesége...

A refrént húsz torok harsogta... A második ismétlést már a kocsma többi vendége is a társasággal énekelte. S rögtön utána kis-Seress a Csinom Palkót intonálta a zongorán. A második strófa a német turisták tiszteletére szólt:

Darulábú, szarkaorrú, nyomorult rút népség,
Fuss előlünk, reszkess tőlünk, te gonosz németség;
Görbe a hátad, mert lenyomja füstös muskotéra,
Elfárasztott, elbágyasztott dióverő pózna...

Újra és újra kezdődött a nóta, nehogy szóhoz jussanak a németek, nehogy megint az Erikát kelljen hallgatni.

Értelmetlen, jelentéktelen, de apróságában is szívet dobogtató kis tüntetés volt. És hasznos: mert a németek gyorsan fizettek, elmentek. Egy éjszakára tiszta lett a levegő.

Kevesen emlékezhetnek már csak erre a boros, dacos, elkeseredetten szép estére; erre a pici, semmit sem számító, donquijotei győzelemre... talán, öten, vagy hatan...

A többiek már nem emlékezhetnek. Mert a társaság többi tagját megölték, három-négyöt évvel később. Lehet, hogy ugyanezek a horogkeresztes turisták, csak akkor már egyenruhában.

És most meghalt a kis-Seress is, aki elég bátor volt, hogy harminckilenc őszén ne tudja zongorázni az Erikát.

E. J.

Kedves Ludas!

Értekezlet után a főnök felelősségre vonja egyik beosztottját:

— Mondja, maga volt az, aki az én előadásom közben kiment a teremből?

— Ugyan, hova tetszik gondolni! Nem vagyok én alvajáró! — válaszolja megbántottan a beosztott.

B. Z.
Hódmezővásárhely

Az Élet és Tudományban azt olvastam, hogy Ceylon évi teatermelése 200 millió mázsa és ennek a felét exportálja. Értelemszerűen tehát a másik fele, azaz 100 millió mázsa tea otthon marad, hazai fogyasztásra. Ugyanabban a cikkben az is olvasható, hogy Ceylon lakossága 11 millió. Osztom, szorzom, s kiderül, hogy naponként és fejenként a ceyloniakra csaknem 2 és fél kiló tea jut. Ami, ugyebár, kissé nehezen hihető...

F. R.
Budapest

A móri Gelka-szerviz bejárata mellett van egy bádog levélszekrény, amellett pedig egy tábla a következő felirattal:

„Vasárnap 10 h-ig a ládába helyezett készülékek hibabejelentéseit servicénk 10—14 h-ig a helyszínen megjavítja."

Először is: milyen *készüléket* lehet egy levélszekrényben elhelyezni, hiszen abban még egy villanyborotva sem férne el. Másodszor: miért a *hibabejelentéseket* akarják kijavítani? Feltételezik talán, hogy azokat is olyan rosszul fogalmazzák meg, mint az említett tábla szövegét?

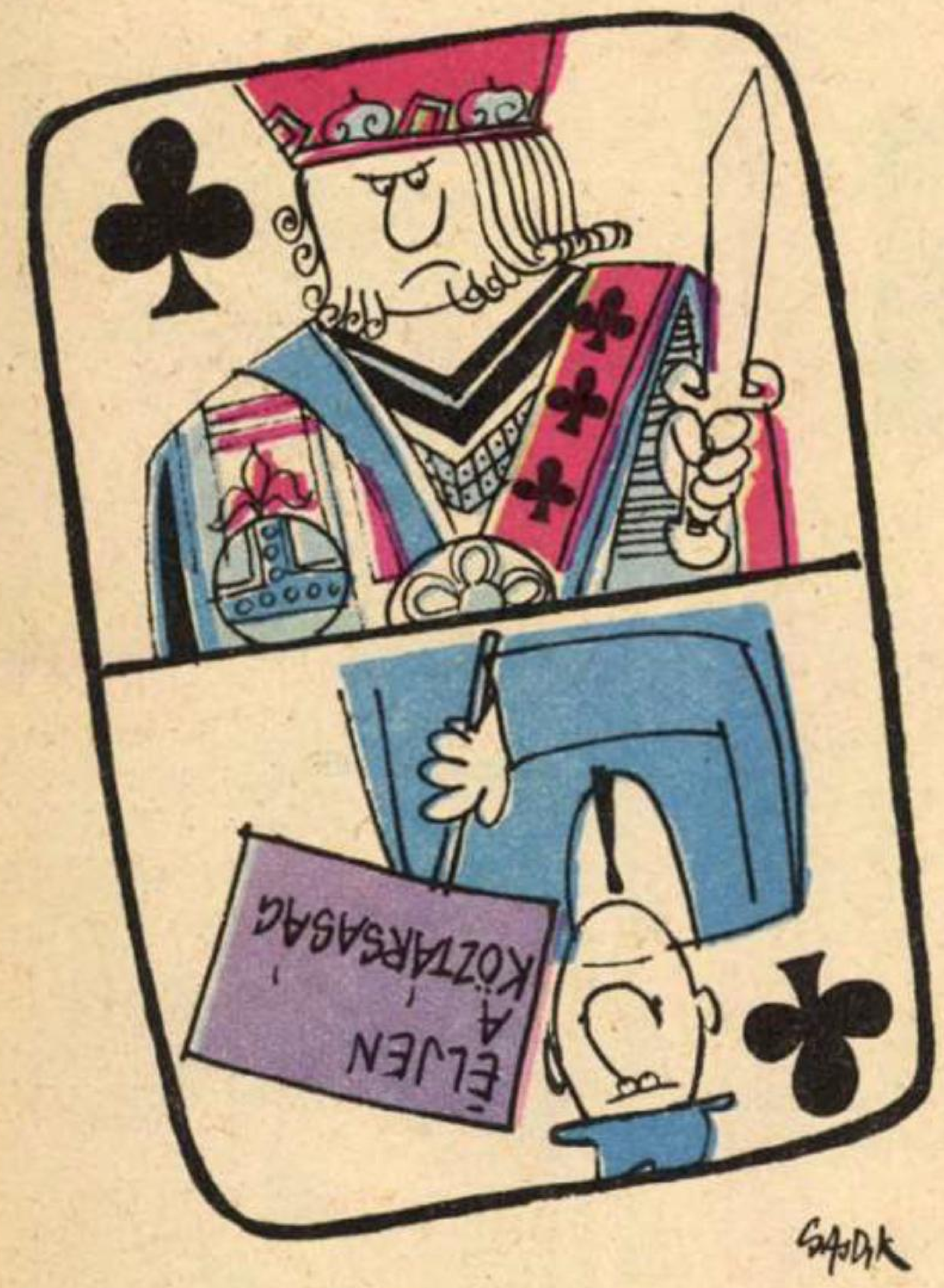
B. I.
Mór

NEHÉZ NAP

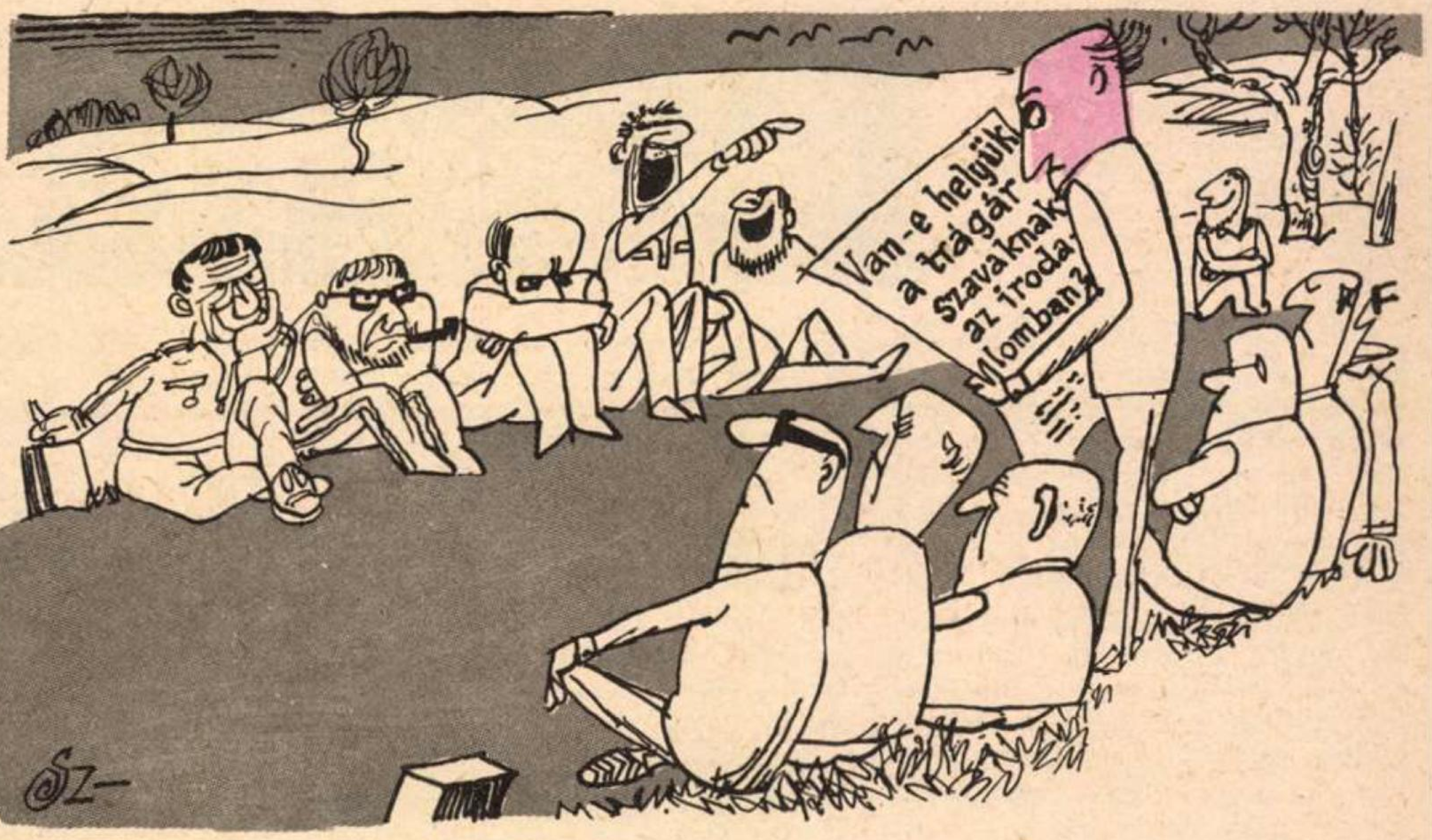
– Ma három Karilból készítsen rántottát!

MODERN KÁRTYA

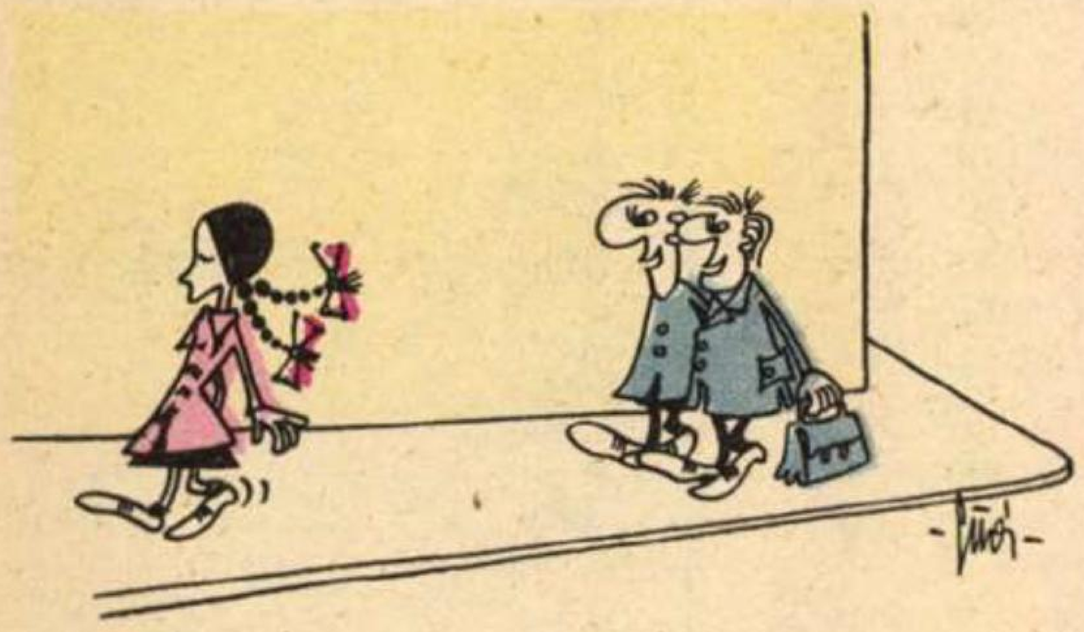

VITA AZ ÚTSZÉLI SZAVAKRÓL

Szür-Szabó József rajza

ELSŐ SZERELEM

– Tetszik neked ez a lány?
– Nagyon.
– Akkor verjük meg!

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIS ÜGYEK

A Lándzsa úti lakótelepen (a XVI. kerületben) egyetlen nyilvános telefonfülke van, és az is majdnem mindig rossz. Így igen nagy gondot okoz az ittenieknek, ha sürgősen telefonálni kellene valahova. A legjobb megoldás persze az lenne, ha megkaphatnánk a régóta kérvényezett magántelefont a lakásunkba. De addig is, míg ezt az igényt a posta nem tudja kielégíteni, legalább az egyetlen közös telefonunkat tegye állandóan használhatóvá.

Szabó Ervinné
Bp. XVI., Lándzsa úti lakótelep C/1. ép.

A Rákóczi út 65. szám alatti lakberendezési áruházban vásároltam egy Rába szobabútort, még tavaly decemberben. Hazaszállítás előtt derült ki, hogy a háromajtós szekrényből hiányzik öt polc. Sebaj, mondották, ráírják a számlánkra, hogy jár még nekünk öt polc, néhány nap múlva nézzünk be, s akkor megkapjuk. Azota már számtalanszor jártunk ott, személyes jóismerősként fogadnak mindig, de polcokat azóta sem tudtak adni, mert mint mondják, nem kapták még meg a lőrinci raktárukból. Nem vagyok türelmetlen, de azt hiszem, ennyi idő alatt már meghozattathatták volna azokat a polcokat, ha egy kicsit is szívügyük lett volna. Hiszen Pestlőrinc nincs a világ végén!

Hankó Ferenc
Bp. VIII., Vay Ádám u. 6.

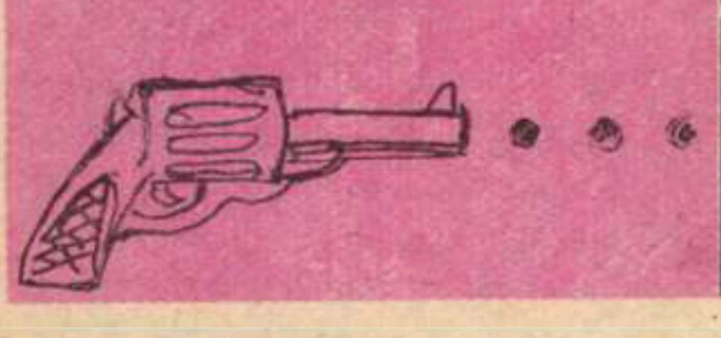
Meglepődve olvastam nemrégiben a Ludasban a Gyógyszeripari Tröszt válaszát, amelyben azt írták, hogy eddig még senki sem panaszkodott a műanyag cseppentőkre. Hát akkor engedjék meg, hogy én panaszkodjam. Nekem, sajnos, az orromba kellene csepegtetni vele, de nem tudom használni, mert durva a vége és az oldalán levő három kis dudor is nagyon sok kellemetlenséget okoz. Tisztelettel kérem én is vissza az üvegcseppentőt!

M. T.-né
Gyöngyös

A DISZNÓ BOSSZÚJA

Várnai György rajza

A MESTERDETEKTÍV

KRIMI

Az alábbi írásom műfajára nézve bűnügyi történet, röviden krimi, és igyekszik elkerülni azokat a hibákat, amelyekbe a legtöbb bűnügyi regényíró beleesik. Az igényesebb olvasó ugyanis joggal kifogásolja, hogy a detektívregényekben bőségesen található ugyan bűncselekmény, betörés, lopás, gyilkosság, kémkedés és más kriminális tett, de hiányoznak az emberi jellemek. A gyilkos gyilkol, a nyomozó nyomoz, de a fordulatos cselekmény mögött nem látjuk magát az embert, az érző, gondokkal és vágyakkal teli egyént. Talán nekem sikerült megtalálnom, s boldog lennék, ha az alábbi kis részlettel bizonyítani tudnék.

Bill Pinkerton, a mesterdetektív nyomon volt. Még nem volt megfelelő bizonyíték a kezében, de már sejtette, hogy a tizenháromszoros gyilkos nem más, mint a kertész özvegyének természetes fia, akinek menekülnie kellett az indonéz diverzánsok vérbosszúja elől. Fáradságos nyomozó munkával sikerült megállapítania, hogy a gyanúsított, Joe Agostini, akit az alvilágban „Kétpisztolyos Joe"-nek becéznek, ma éjszaka akarja kiásni a gyémántokat a perui ideiglenes ügyvivő kertjében. Ott állt tehát lesben a kerítés egyik hatalmas oszlopa mögött, kezében szorongatva 45 milliméteres Luegerjét.

Hideg szél süvített át a tájon. Dermesztő őszi idő volt, távoli utcalámpa gyér fénye alig világította meg a környéket. Bill Pinkerton felsóhajtott és szomorúan csóválta a fejét. Sok kellemetlenség érte mostanában. Nem is az idegesítette, hogy a felesége megszökött egy táncdalénekes szövegírójával. A bájos asszonyka kétségtelenül nyugtalan természetű volt, már háromszor szökött meg, de mindig visszajött. Pinkerton, aki tárgyilagosan ítélte meg az eseményeket, józanul belátta, hogy ő is hibás, elhanyagolta az asszonyt, aki nemegyszer panaszkodott, hogy férje szívesebben kerget egy rablógyilkost, mintsem, hogy a feleségét vinné színházba. Biztosra vette, hogy néhány hét múlva

amúgyis visszajön az asszony, mert huzamosabb ideig nem tűri el idegen férfiak bizalmaskodásait.

Felesége szökése tehát alig nyugtalanította a mesterdetektívet, az ellenben annál inkább, hogy megint mellőzték az előléptetések során. Négyen is nemzetközi mesterdetektívek lettek, s az Interpolnál kaptak beosztást, ő pedig továbbra is helyi bűnügyekkel foglalkozhat. Mindez azért, mert nem tud hízelegni, még egyszer sem dicsérte meg főnöke nyakkendőjét és lángeszét.

Nagyobbik leányának gyermeke született, s bár nemegyszer mondta neki, hogy ideje lenne férjhez menni, Peggy mindig azt hajtogatta, hogy nem köti le magát, a szabadságot mindennél többre becsüli. Persze megint pénzt kért tőle, hiába mondta az értetlen lánynak, hogy ebben a hónapban össze kell húzniok magukat, mert egész havi fizetését kilopták a zsebéből a földalattin. A szemtelen kölyök még gúnyolódott is, hogy íme, a mesterdetektív, az alvilág réme tehetetlen a zsebtolvajokkal szemben. Közben nemegyszer arra gondolt, hogy pályát tévesztett, mégis könyvelőnek kellett volna lennie, mennyivel izgalmasabb az, mint órákig rostokolni a hidegben, amíg őbanditasága méltóztatik megérkezni. Hirtelen éles nyilallást érzett egyik gyökértömött fogában, s ez eszébe juttatta, hogy meg kellene már operáltatnia a térdében a porcleválást. És vajon mi lehet a baj kedvenc csapatában, amely már a harmadik vereséget szenvedi el saját pályáján? Persze, a legjobb csatárt a kettőben játszatják.

Ebben a pillanatban óvatos lépteket hallott. Megdobbant a szíve. Igen, ő volt, a Kétpisztolyos Joe.

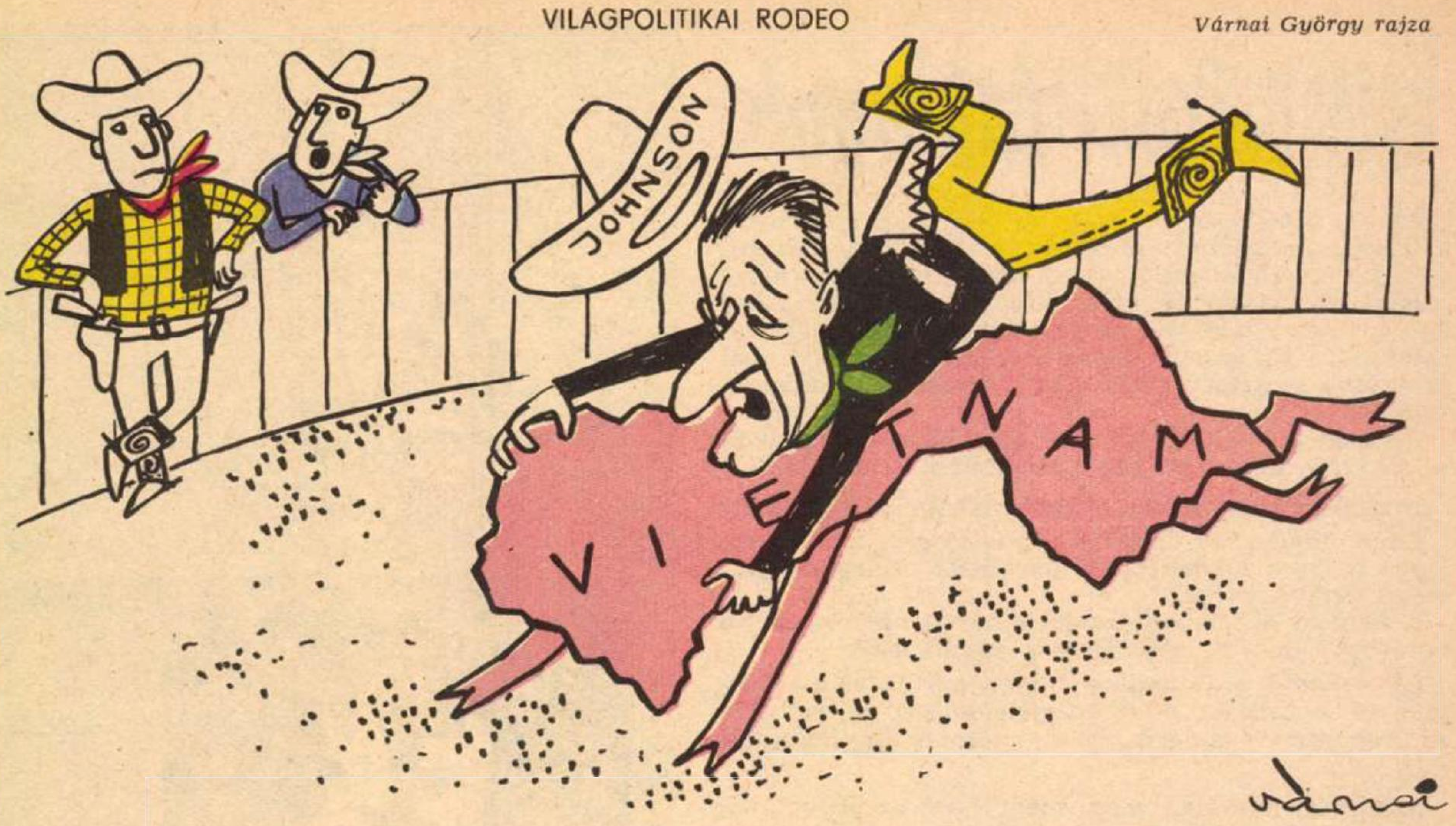
— Fel a kezekkel, Joe! — kiáltott, amint kilépett az oszlop mögül, pisztolyát a gengszterre szegezve.

Joe Agostini, akit a napokban éppen súlyos szerelmi csalódás ért, s egy versét is visszautasította a helybeli irodalmi hetilap, kelletlenül nyújtotta fel két karját...

Feleki László

VILÁGPOLITIKAI RODEO

Várnai György rajza

– Fogadok, hogy előbb-utóbb leesik róla ! . . .

Spártai jellem

Povács Ernőnek, a Limpex előadójának, ennek a szimpla megjelenésű, ám lánglelkű tisztviselőnek hogy hogy nem, szüksége lett egy bizonyos engedélyre. Mivel nem mint a Limpex előadójának, hanem mint magánembernek lett szüksége erre a bizonyos engedélyre, jól ismervén az eljárást, nem sokat teketóriázott, hanem annak rendje és módja szerint beadott egy kérvényt, az ügyben legjobb tudomása szerinti illetékeshez, az Általános Felügyeleti Központhoz.

Itt azonban úgy vélték, hogy az adott esetben nem elég illetékesek az egyébként mérsékelten jelentős engedély kiadására, ezért némi tanakodás után továbbították Povács Ernő kérelmét fölöttes szervüknek, vagyis az Alminisztériumnak.

Az Alminisztériumban egy igen-igen alapos kartárshoz került az akta, aki még azt is szakértővel állapíttatta meg rendszerint, hogy odakünn esik-e az eső. Tudniillik, úgy vélte, ő csupán arra hívatott, hogy elvi síkon döntsön, konkrét esetekben viszont feltétlenül figyelembe kell vennie minél több specialista véleményét is.

Az idő és a hely rövidsége miatt nem akarom felsorolni az összes fórumot, amely továbbpasszolta a szerencsétlen kérvényt, de elég az hozzá, hogy a sok melléklettől hasas paksamétává duzzadt, és a sok pecséttől a szivárvány minden színében virított már. Ezek a pecsétek részint pecsétnyomoktól származtak, részint pedig szalámis zsemléktől, amelyeket a referensek fogyasztottak el ügyintézés közben.

Hogy a kérelmezett csekélységet miért nem engedélyezték, az már teljesen nyilvánvaló volt. Egy olyan ügyet, amitől a jelek szerint annyian fáztak, senki sem bolond, hogy a maga szakállára véglegesen elintézzen. És mindig ki lehet agyalni újabb és újabb közületet, amelynek jóváhagyó szakértői véleményezése még ajánlatos.

Nos, a beadvány, kalandos útja során hogy hogy nem, eljutott a Limpexhez is. Zabhegyi Ottó osztályvezető, amikor ránézett a vaskos dossziéra, menten hideglelést kapott és az egészet Povács Ernő nyakába sózta.

Povács hamarosan rájött, hogy a sors és a bürokrácia szeszélye folytán az ő saját kérvénye érkezett vissza hozzá, miután bekalandozta a fél országot. Érthető izgatottsággal tanulmányozta át az anyagot. Ám a magánembert rövidesen legyőzte a precíz hivatalnok. S felismervén a különféle intézmények lelketlen tologatását, izgalma valóságos dühhé fokozódott:

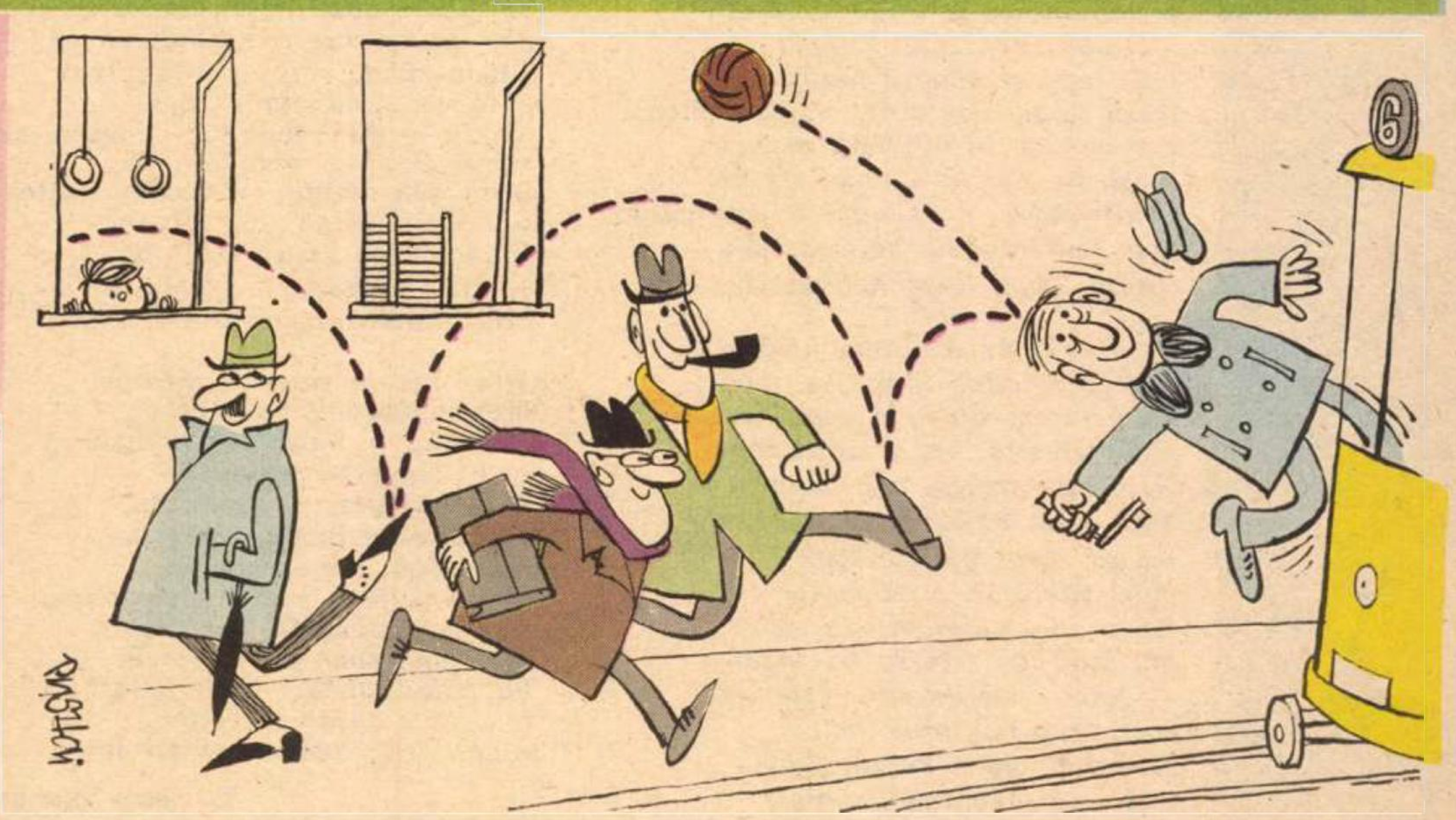
— Egytől egyig nyavalyás aktakukacok vagytok! — morogta nagymérgesen. — A fizetéseteket persze felveszitek, de a döntés felelősségétől úgy féltek, mint a tűztől! Na, majd én megmutatom nektek! Éppen itt az ideje pontot tenni ennek az undorító tengerikígyónak a végére!

Azzal elővette a legvastagabb piros ceruzáját és a kövér dossziéra energikus betűkkel ráírta:

„NEM ENGEDÉLYEZEM! ! !"

Dalmáth Ferenc

LABDAÉHSÉG

SZOLNOKI találónyok

Alább következő kis szellemi tornánkkal nemcsak kellemes, de hasznos időtöltést is kívánunk szerezni szolnoki olvasóinknak. A városi tanács ugyanis — hosszas unszolásunkra és rábeszélésünkre — hozzájárult ahhoz, hogy e talányok megfejtői jutalomból részt vehessenek a Tisza-part csinosítása érdekében tavasszal és nyáron megszervezendő nagy társadalmi munkaakciókban!

(És hogy a jutalom elnyerését még biztosabbá tegyük — a kérdés után mindjárt a megfejtést is közöljük!)

1. kérdés: Miért sírnak a Tallin-lakótelepi gyerekek?

(Mert hamarosan beépítik az utolsó grundot is a telepen, s így a lakótelep 450 gyermeke véglegesen játszótér nélkül marad!)

2. kérdés: Miért látni annyi felhúzott orrú embert a városban? Ennyire sértődősek a szolnokiak?

(Á, dehogy! Csak amikor a Vegyiművek és a „Puliművek" — azaz az Állatifehérjefeldolgozó —, egyszerre „rákapcsol", minden orr elfacsarodik az illatorgiától!)

3. kérdés: Miért áll ennyi mentőkocsi az utcán? Tömegszerencsétlenség történt talán?

(A mentőállomás udvara és garázsa olyan picurka, hogy a pihenőben levő kocsik kénytelenek az utcán ácsorogni.)

4. kérdés: Mi az, amiben Szolnok még a fővárost is túlszárnyalja?

(Az ivóvízbe vegyített klór mennyisége.)

5. kérdés: Mi az, amiből legalább 15 kilométer kellene a városnak?

(Villanyvezeték. A vízvezeték és a szennyvízcsatorna nem fogadható el helyes megfejtésnek, mert abból sokkal több kellene!)

(radványi)

IMPORT HUMOR

SZINHÁZI esték

I.

Nagy feszültségben forr a színház,
az izgalom a szívekig ráz,
a klasszikus, borongó dráma
a titkok titkát épp kitárja,
még légy se dong a nézőtéren,
(igaz, hogy légy nincs nálunk télen),
s a szót, mely mindent megigéz,
most mondja ki a nagy színész...
S kimondja... dehogy! Súgja halkan,
nem hallható, sőt hallhatatlan,
(pedig lehet, hogy hallhatatlan.)

Később aztán a szünet közben
méltatlankodva mondják többen,
hogy furcsa dolog mostanában,
mely divattá lett a színházban.
Némelyik színész úgy hadar,
hogy amit hallasz, zűrzavar,
mások meg, ifjak öregek
mért titkolják a szöveget?
Senki sem tudja. Ámde végre
így szól egy színész felesége:
— Nem csodálkozom férjemen,
egész nap úgy ordít velem
és csinál olyan kalamajkát...
Hát este pihenteti hangját!

II.

Színházban ülve szórakozni
bármilyen kellemes dolog,
de mostanában egyre többször
egy kis mesére gondolok.
Olyan ruhát varrt a királynak
a ravasz, szélhámos szabó,
amely — mint mondta — gazok, csalók
s hülyék előtt nem látható.
Mindenki ámult: — Csodás köntös,
ó, milyen drága szép selyem!
S végül egy kisfiú kiáltott:
— Hisz őfelsége meztelen,
lám, nincsen rajta semmi sem!

Most nézem itt a közönséget,
mely zavartan, figyelve ül,
izeg-mozog, feszengve hallgat
és bámul értelmetlenül.
A tehetséges, jó színészek
játszanak szívvel, lelkesen,
ám hiába, e darab fényét,
sem értelmét, sem cselekményét,
sem savát-borsát nem lelem.
Mi lenne most a nézőtéren,
ha felkiáltanék: — De kérem,
hisz ez a darab meztelen,
nincs rajta, benne semmi sem!

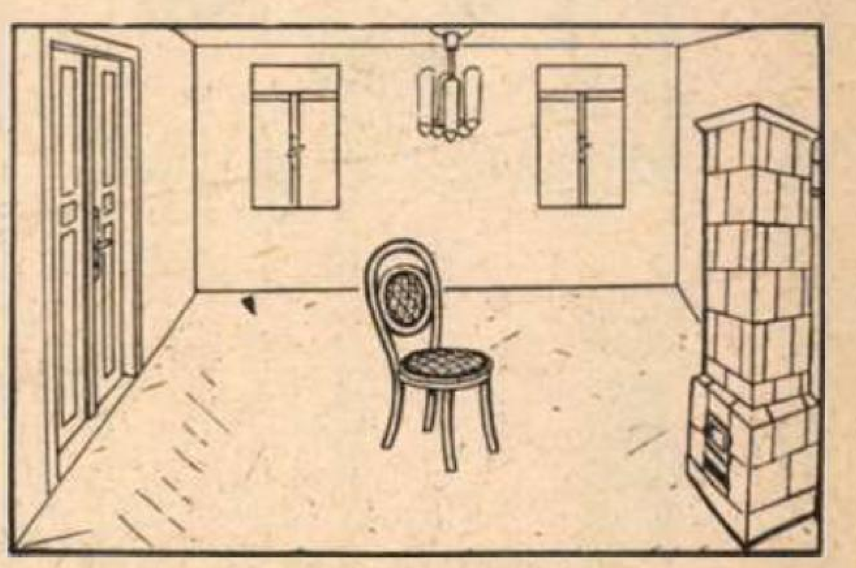
Lovászy Márton

RÉBUSZ

5. számú képrejtvényünk helyes megfejtése: Egérút. A helyes megfejtők száma: 1341. Az alábbiak nyertek 100—100 forintot.

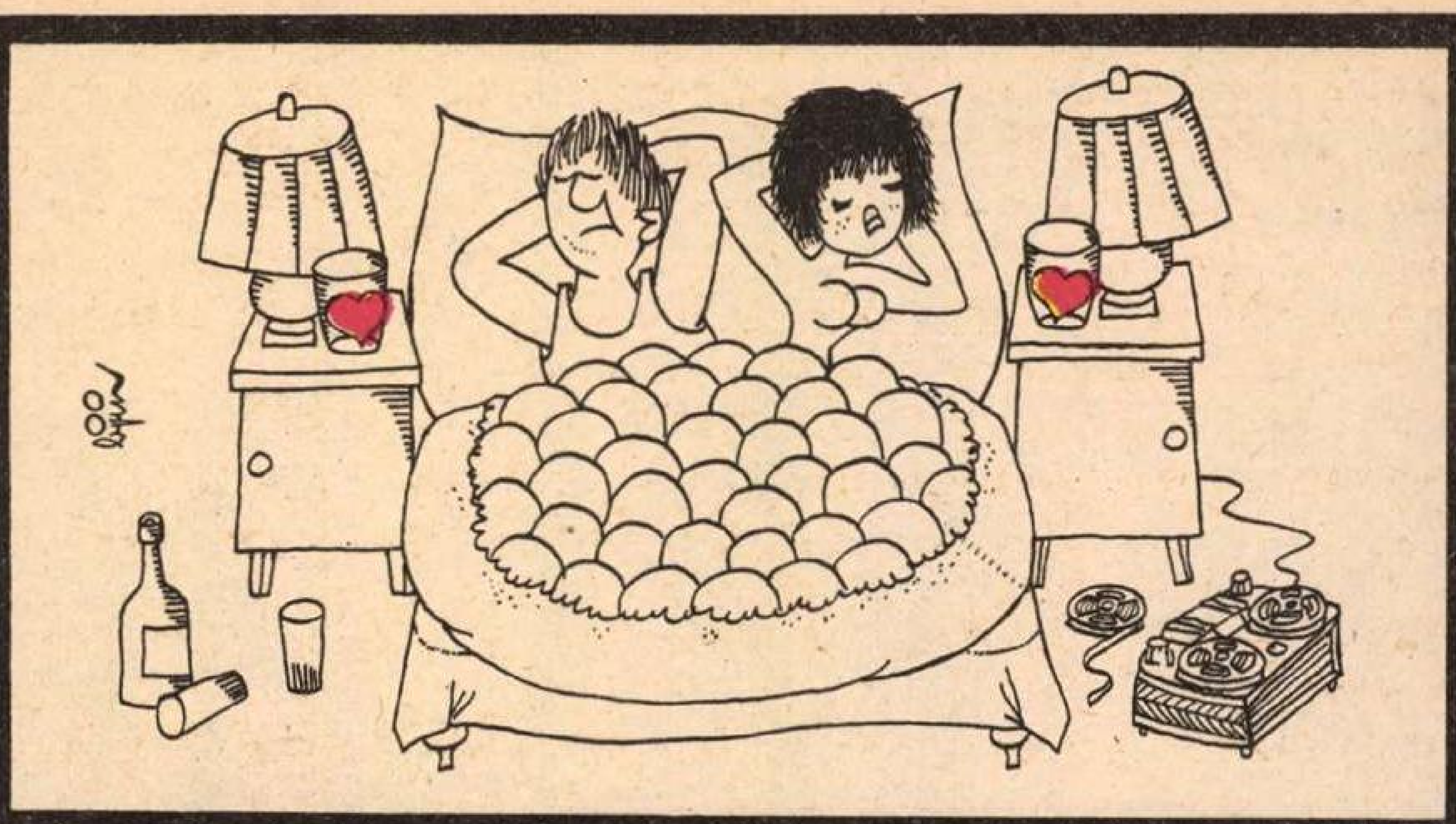
1. Hetényi Andrásné, Bp. IV., Attila u. 4.
2. Kalapos János, Miskolc, Bercsényi u. 1/a.
3. Borsi Miklós, Hajdúdorog, Gát u. 33.

7. SZ. KÉPREJTVÉNYÜNK

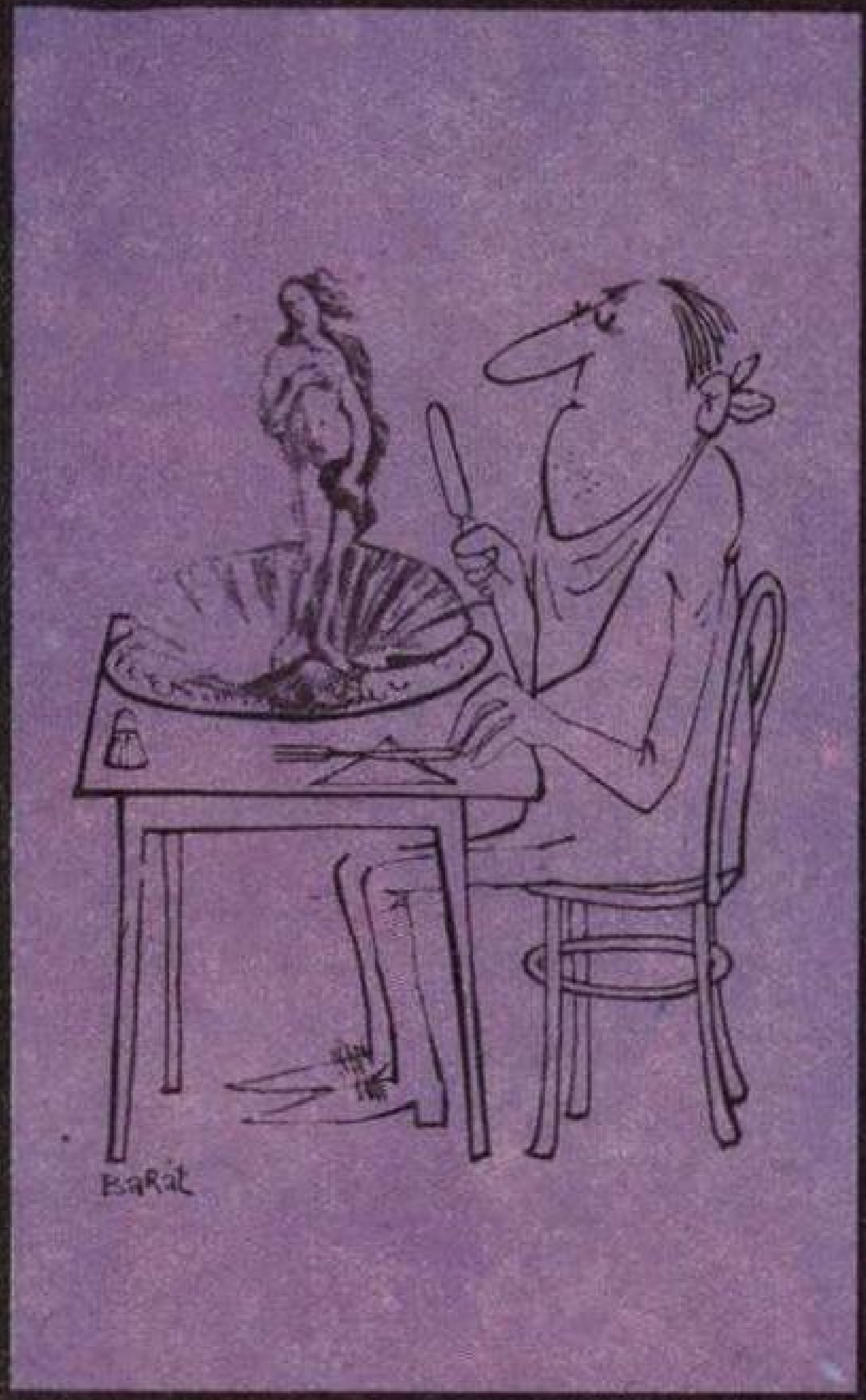

Azok között, akik a fenti képrejtvényt helyesen fejtik meg, három díjat sorsolunk ki: három darab százforintos bankjegyet. A megfejtést legkésőbb február 23-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.

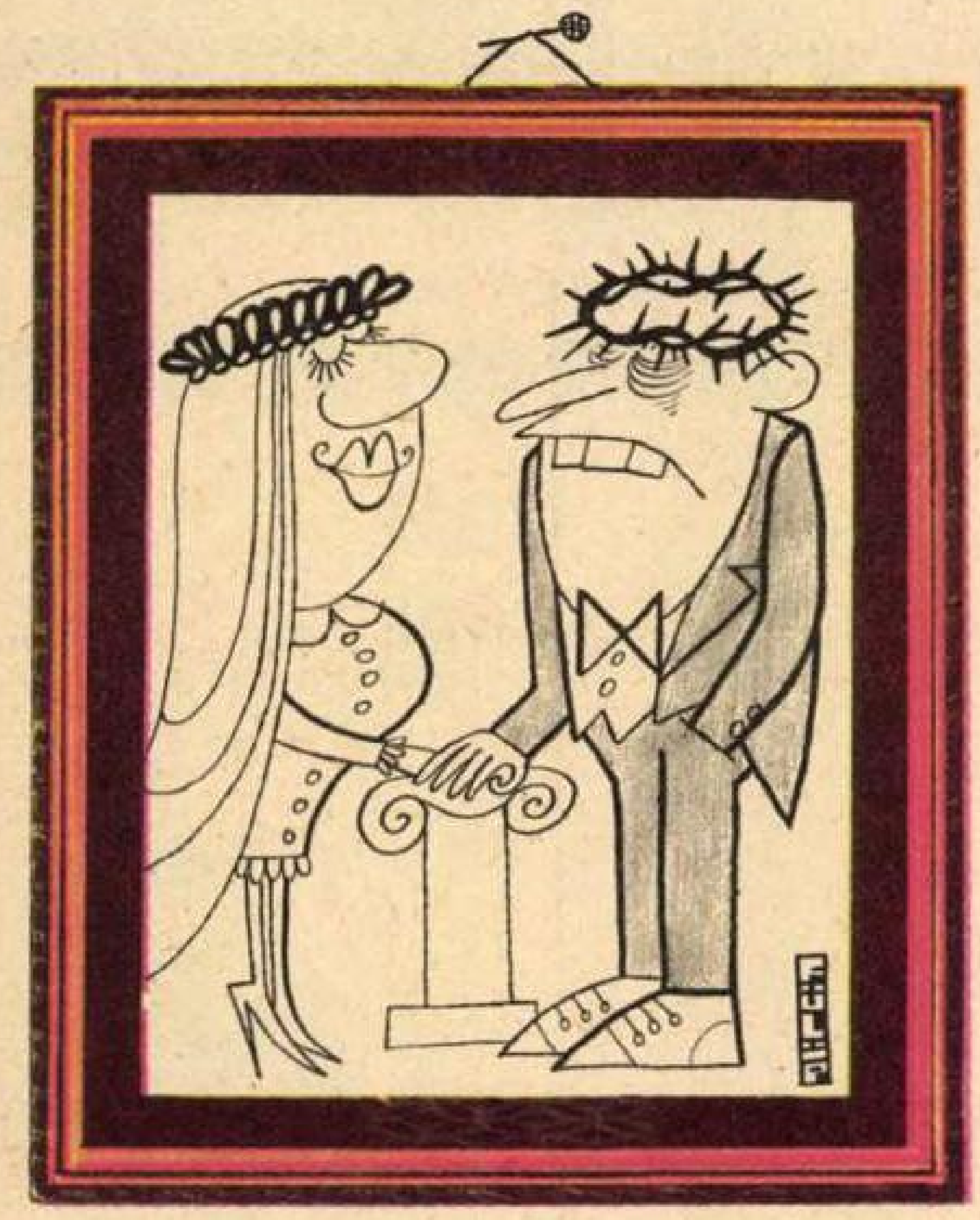
EGY FÉRFI EGY NŐ

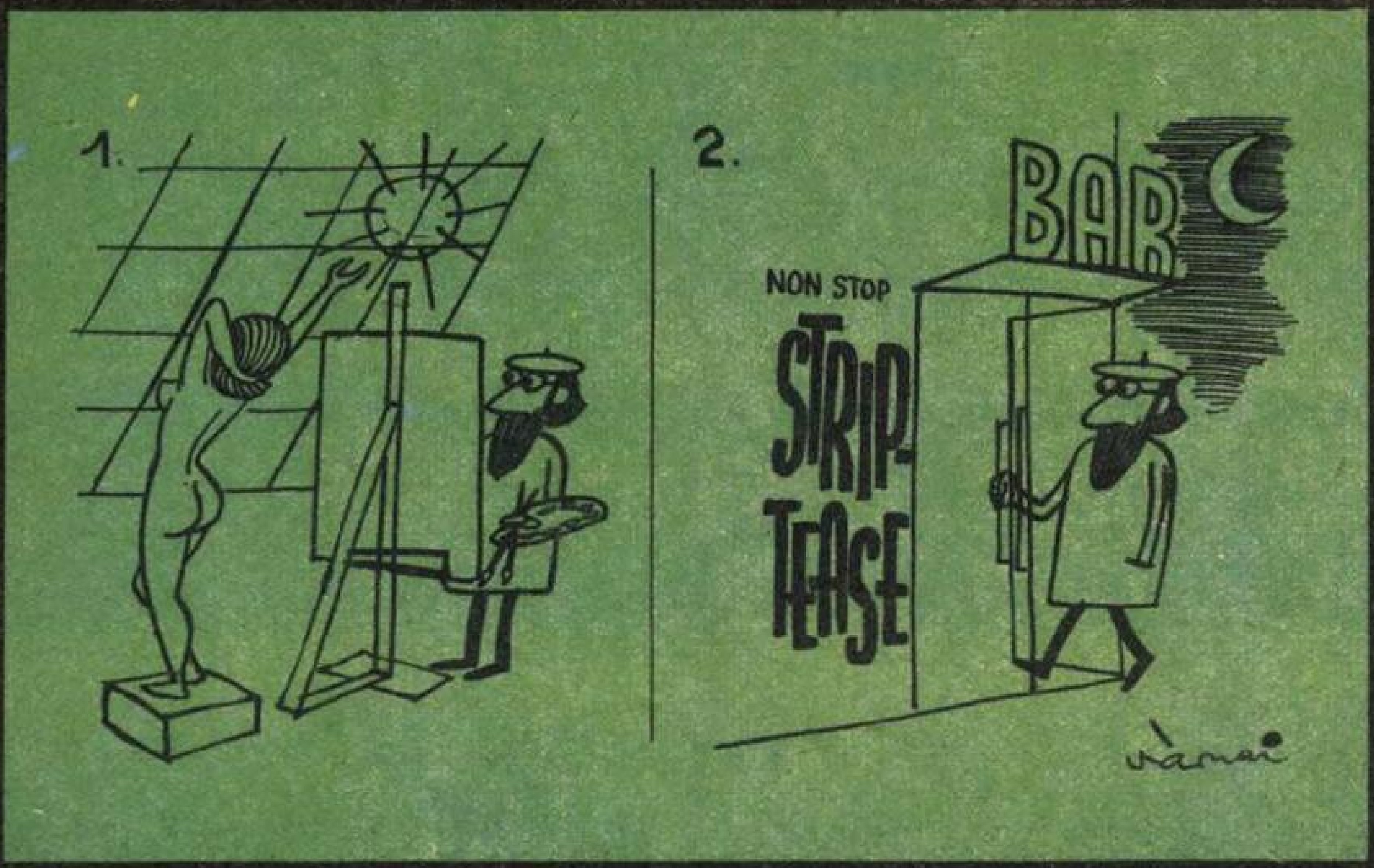

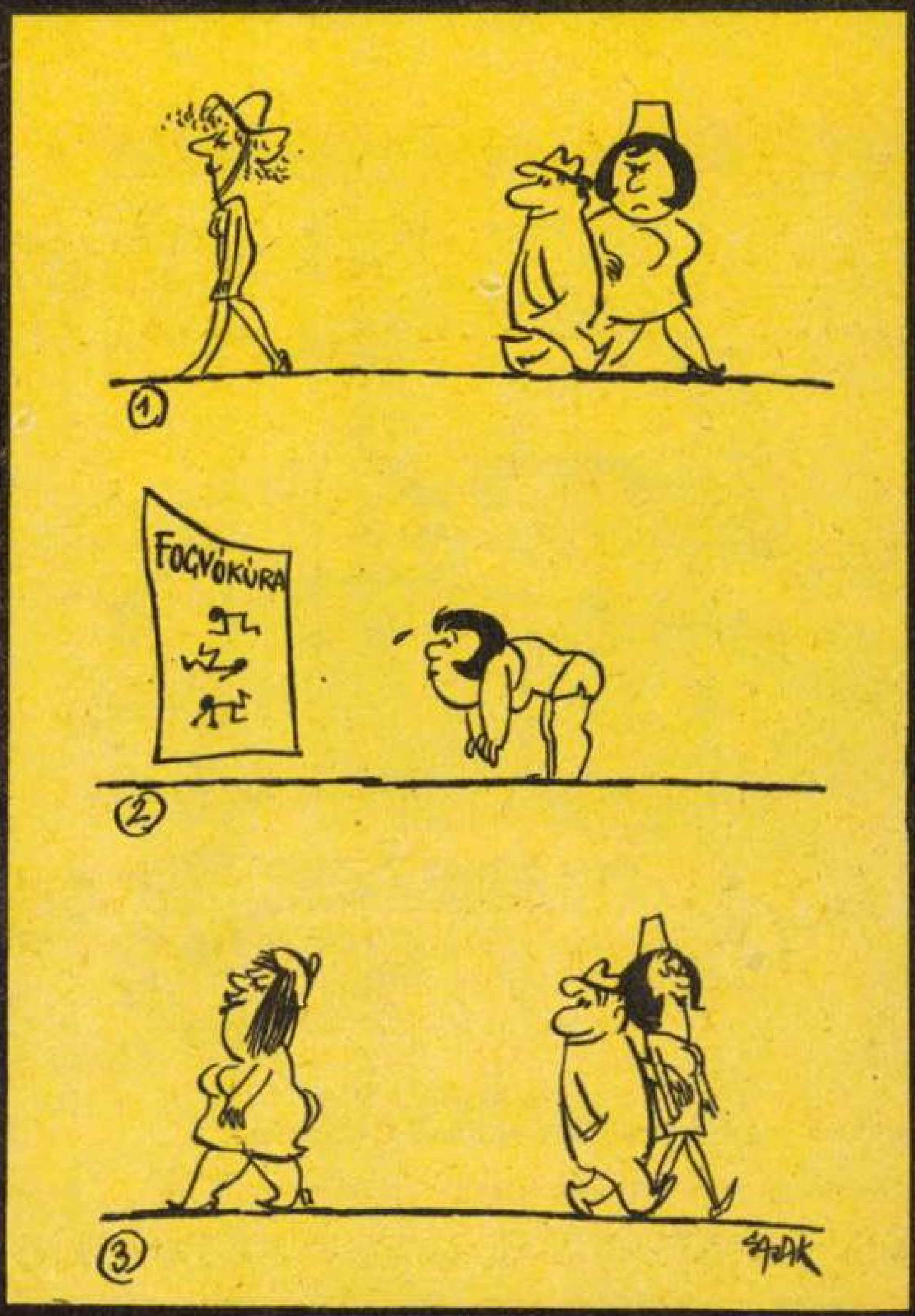

Rajzolták: Balázs-Piri Balázs, Barát József, Fülöp György, Hegedüs István, Pusztai Pál, Sajdik Ferenc, Várnai György

ISKOLA VÍZIÓK

MICHELANGELO

– Nem vettek fel a főiskolára, mert vegytanból lerontottam az átlagomat...

VILLON

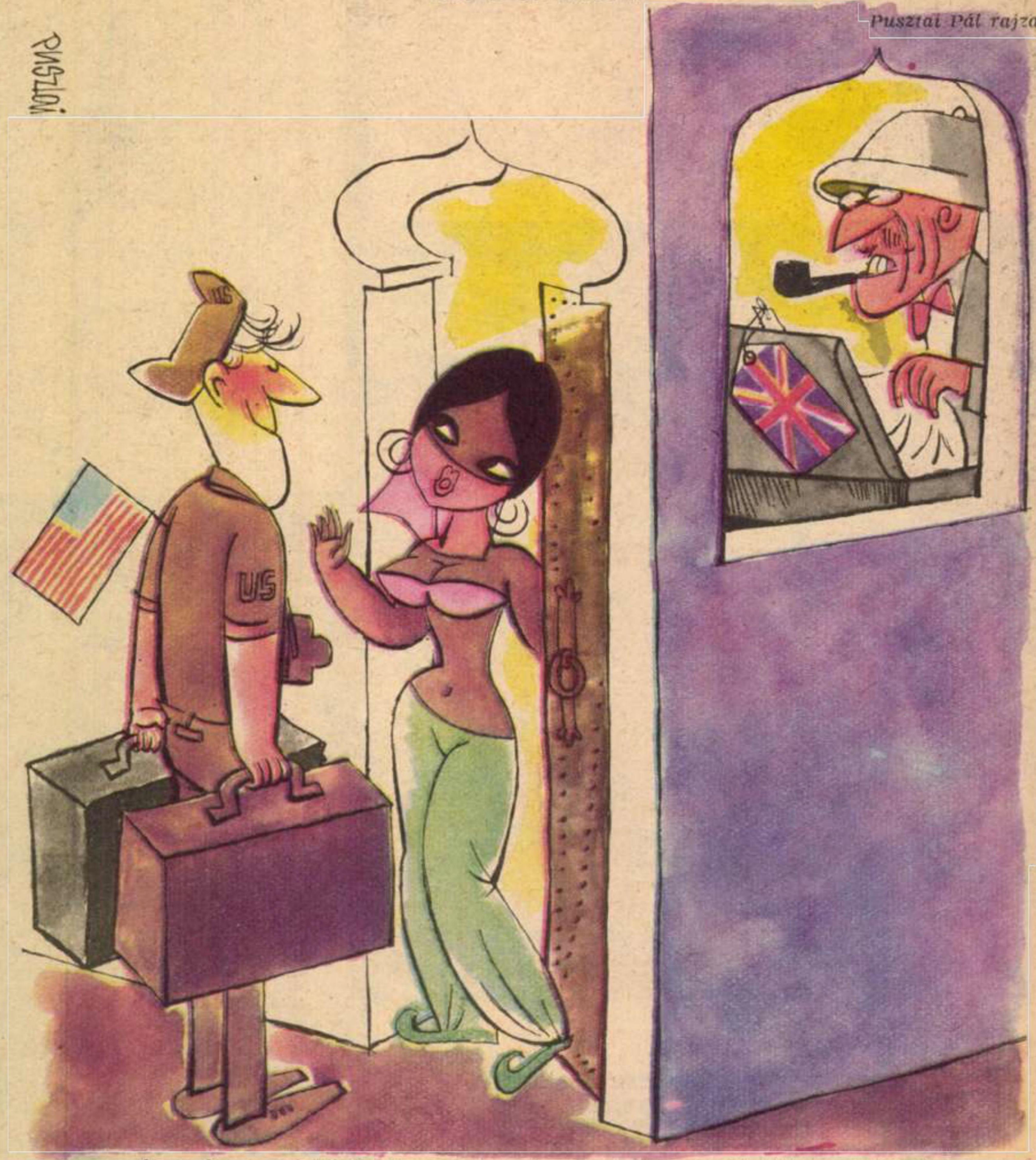
– A magaviseletem miatt nem javasoltak továbbtanulásra...

EINSTEIN

– Sajnos, betelt a létszám a matematika-szakos iskolán...

SZUEZTŐL KELETRE

Pusztai Pál rajza

– Igaz, hogy a lakónk elmegy, de még gondolkozunk, kiadjuk-e a szobát...

KOCKÁZATOS

– Azt hiszem, nem érdemes megfúrni!

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A fiatal Kovács udvarol egy lánynak. Karonfogva sétálnak az esti holdfényben a Halászbástyán. Kovács megkérdi:

— Mondja Irmuska, eljönne így velem a világ végéig?

— Hogyne — feleli szerelmesen Irmuska —, de kapuzárás előtt feltétlenül otthon kell lennem.

*

Egy angol turista idegenvezető kíséretében bejárja a Hortobágyot. Az idegenvezető megáll egy kis csárdánál:

— E mellett a csárda mellett valamikor egy szélmalom állott.

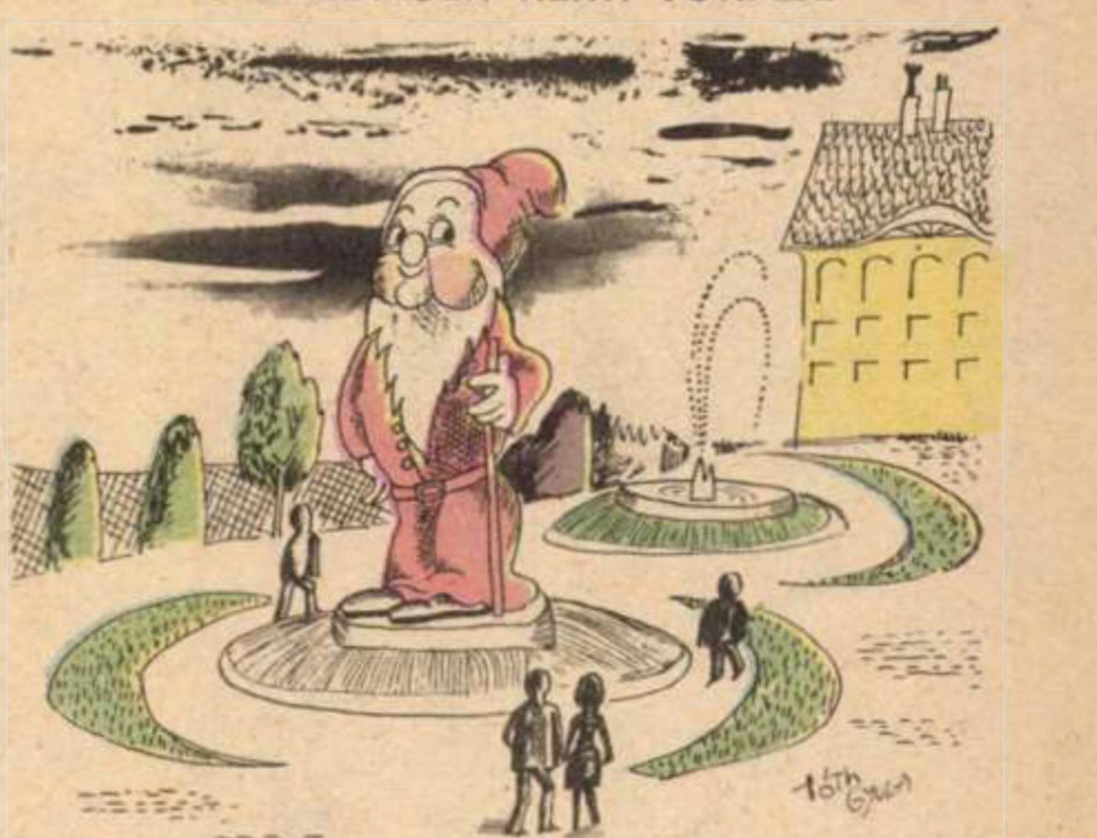
— Na és mi történt vele? Elpusztult?

— Igen, kérem. De csak a malom. A szél még ma is megvan.

ELÉGTÉTEL

ÚJGAZDAGÉK KERTI TÖRPÉJE

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.00457/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre